**Cine este acest Melhisedec ?**
*(Who Is This Melchisedec?)*

**Jeffersonville, Indiana SUA**
**21 februarie 1965**

Să ne plecăm capetele pentru rugăciune.

Scumpe Tată ceresc, noi am auzit această cântare „Crede numai". Acesta ne ajută să ştim că noi nu avem nimic altceva de făcut pentru a moşteni făgăduinţele lui Dumnezeu, decât pur şi simplu să credem pentru că stă scris: *„Toate lucrurile sunt cu putinţă celui ce crede"*. Noi strigăm ca omul care avea un copil bolnav de epilepsie: *„Doamne eu cred, ajută necredinţei mele !"*

Îţi mulţumim pentru puterea Ta cea mare, pentru marea descoperire a Ta în legătură cu noi în aceste ultime zile. Ni se bucură inima şi suntem fericiţi să ştim că suntem în legătură cu Dumnezeul cel viu, care a confirmat-o din nou prin dovezi fizice sau materiale, aşa cum a făcut-o în trecut şi precum a făgăduit-o pentru aceste zile. Îţi suntem aşa mulţumitori Ţie, Dumnezeul nostru. În acest timp întunecat, când se pare că nimeni nu mai ştie încotro s-o apuce, noi suntem bucuroşi că am găsit un loc în care suntem în siguranţă. Binecuvântează-ne în această seară, Doamne, atunci când vom predica Cuvântul Tău. Fie ca să păstrăm în inimile noastre făgăduinţele pe care Tu ni le-ai dat, să le preţuim în teamă şi cu adevărat să le urmăm într-o rânduială divină, căci noi o cerem în Numele lui Isus. Amin

O jertfă de dragoste? Nu ar trebui să faceţi aceasta. Cine a făcut-o? De la tine a pornit? Vreau să spun cu aceasta, directorul de campanie. El a spus că a strâns pentru mine o jertfă de dragoste. Nu ar fi trebuit să facă aceasta. Eu sunt mulţumitor, dar nu pentru aceasta vin eu aici. Multe mulţumiri. Fie ca Domnul să vă binecuvânteze. Voi face tot ceea ce pot pentru a o folosi în slujba lucrării misionare. Astfel eu ştiu că va fi întrebuinţat în slujba Împărăţiei lui Dumnezeu. Dacă Domnul va vrea, o voi duce personal în ţara respectivă pentru a le fi adusă şi lor aceeaşi Evanghelie ca şi cea pe care voi, cei care staţi aici, o auziţi în această

săptămână. Atunci ştiu că se face după cum o aşteptaţi şi voi. Domnul să-mi ajute la aceasta.

Sunt foarte mulţumitor pentru cei ce au venit în număr atât de mare în această săptămână şi, de asemenea, pentru voi toţi cei care sunteţi în legătură telefonică cu noi. Noi vă suntem recunoscători.

Billy mi-a spus astăzi de dimineaţă: „Tată, dacă ai fi fost cu mine astăzi de dimineaţă, foarte devreme, ai fi putut observa mamele care îşi hrăneau copiii mici în maşini şi cum aceşti bieţi oameni stăteau în ploaie şi aşteptau ca să se deschidă uşile." Vedeţi voi ce făţarnic aş fi dacă v-aş spune altceva decât adevărul? Atunci aş fi cu adevărat un om rău. Câteodată, eu trebuie să rănesc, dar aceasta nu pentru că o vreau; nu sunt eu cel care răneşte: este adevărul care produce durere. Totuşi eu cred că acesta este motivul pentru care voi veniţi, deoarece eu sunt sincer pe viaţă şi pe moarte cu voi şi fac tot ce pot pentru a vă ajuta. Domnul să ajute fiecăruia dintre voi.

Acum doresc să mulţumesc oamenilor care lucrează atât de bine cu noi şi, de asemenea, responsabililor din acest oraş care ne-au închiriat sala de festivităţi a acestei şcoli. În cazul în care responsabilii sunt aici, doresc să le transmit mulţumirile mele, precum doresc să-i mulţumesc şi administratorului, Thurston Colvin, pentru amabila lui colaborare. El ne-a sprijinit ca să venim aici şi a fost prezent aici în fiecare seară.

Noi mulţumim poliţiştilor din Jeffersonville pentru că au venit aici chiar pentru o plată foarte mică, şi s-au ocupat de ordine. Vreau să spun că numai pentru 2 dolari pe oră poliţia a desfăşurat o acţiune specială pentru a instala ordinea în parcare şi totul să meargă bine. Noi vă mulţumim pentru aceasta. De asemenea, nu am trecut cu vederea nici pe tehnicienii de la pupitrul de transmisie radio şi pe toţi ceilalţi care ne-au ajutat în vreun fel. Noi vă mulţumim cu adevărat.

Vă mulţumesc vouă tuturor pentru daruri. Billy mi-a adus astăzi după amiază câteva cutii cu praline. Pe una dintre ele erau trecute „fericirile" cu o fotografie a lui Hristos, care înfăţişa predica de pe munte. Este cu adevărat frumos. Eu vă mulţumesc pentru aceasta. Au fost aşa de multe lucruri; chiar nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru aceasta şi de asemenea, pentru sprijin, pentru faptul că aţi finanţat

ţinerea adunării. Noi apreciem aceasta din toată inima. Domnul să binecuvânteze din belşug pe fiecare din voi.

Billy a spus că în acest timp mulţi au dorit o întâlnire privată. Alţii s-au rugat ca să le fie binecuvântaţi copiii. Oh, cât de mult îmi place să fac acest lucru! Totuşi, vedeţi voi, atunci când eu vin aici, este neapărat necesar să folosesc tot timpul pentru a mă adânci în Cuvânt şi în rugăciune, pentru că eu trebuie să aduc acest mesaj. Pentru noi acestea sunt neobişnuite. Este vorba despre a experimenta mai întâi voia lui Dumnezeu înainte de a vorbi despre lucruri. Totul trebuie să corespundă şi noi trebuie să-L rugăm pe Dumnezeu să ne-o clarifice.

Dacă Domnul va vrea, ne vom întoarce curând, în măsura în care vom putea pleca într-o zi. Am înştiinţat deja că aceasta ar putea fi de Paşte. Trebuie însă mai întâi să verific, pentru că bănuiesc că în acel timp am adunări şi în California.

Poate totuşi să nu fie aşa. Vă vom trimite o carte poştală în care vom menţiona cât de repede ne vom întoarce la capelă, cu data şi ora. Poate îmi voi lua timp, ceea ce nu am făcut până acum, ca să mă rog pentru bolnavi. În nici o adunare nu am chemat oamenii în faţă ca să ne rugăm pentru ei.

Noi i-am trimis către fraţii noştri. Fratele Lee Vayle a predicat, s-a rugat pentru bolnavi şi, de asemenea, au împlinit botezul. Ei mă ajută să mă ocup numai de Cuvânt. Noi mulţumim acestor bărbaţi. Şi-au făcut datoria foarte bine. Aici sunt foarte mulţi prieteni pe care doresc să-i salut. I-am văzut mai înainte pe John şi Earl. Acolo este dr. Lee Vayle, unul dintre cei care sunt responsabili de adunare şi, de asemenea, fratele Roy Borders. Am rareori prilejul să strâng mâna acestor bărbaţi. Mă gândesc la prietenii mei din Kentucky, din părţile acestea şi, de asemeni, la prietenii predicatori. Cât de mult îmi doresc să le strâng mâna! De curând l-am văzut aici pe fratele Blair. Chiar dacă mulţi dintre oamenii pe care-i iubesc au fost prezenţi la mai multe adunări, am putut arareori să le întind mâna. Aceasta nu se întâmplă pentru că eu nu o doresc, ci pur şi simplu nu am timp pentru aceasta. Sunt întotdeauna în grabă.

Ar trebui de asemeni, să binecuvântez câţiva copii. În această adunare ar trebui de fapt să-l binecuvântez pe nepotul meu, micuţul David. Nici măcar pentru aceasta nu am avut timp. Eu am devenit acum

pentru a doua oară bunic. În cazul în care dl. May este aici, vreau să spun că se pare că voi întrebuinţa, în curând, bastonul pe care el mi l-a făcut cadou.

Eu i-am spus lui Billy: „Biblia spune într-adevăr: *„Creşteţi, înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul”*, dar n-a fost pusă toată sarcina doar pe umerii tăi!” Nepoţeii au venit repede unul după celălalt. Voi ştiţi că nora mea la început nu putea să rămână însărcinată. Ea nu putea să aibă copii. Într-o zi, pe când ieşeam din adunare, Domnul mi-a vorbit, şi eu am zis: „Loyce, tu vei avea un copil. Domnul te-a binecuvântat. Boala ta feminină a dispărut.” După nouă luni s-a născut micuţul Paul. Cu două luni înainte să vină pe lume copilul, stăteam la masă, la micul dejun. Billy şi soţia lui stăteau în faţa mea. Atunci am văzut într-o viziune că Loyce hrănea un copilaş mic care era învelit într-o păturică albastră, şi Billy stătea într-un colţ şi îl hrănea pe micul Paul. Am spus: „Billy, tocmai am avut o viziune. Am văzut-o pe Loyce hrănind un copilaş învelit într-o pătură albastră.” El a spus: „S-a zis cu excursia de vânătoare, pentru că ar fi trebuit să aibă loc exact peste nouă luni.” Unsprezece luni mai târziu s-a născut micuţul David. Nici până acum nu am putut să-l dedic Domnului. Asta se poate întâmpla numai când ne vom întoarce. Vedeţi deci cum stau lucrurile.

Eu iubesc foarte mult oamenii şi părtăşia cu ei. Fraţii noştri s-au rugat pentru bolnavi şi eu ştiu că a fost eficient. În fiecare seară ne rugăm împreună pentru bolnavi în timp ce ne punem mâinile peste ei. Prin aceasta putem ajunge la toţi. Dacă Domnul va vrea, înainte de revenirea noastră, vom menţiona pe cartea poştală pe care o vom transmite, că eu, din nou, îmi voi petrece două sau trei zile rugându-mă pentru bolnavi şi făcând tot ceea ce este posibil în această privinţă.

**Vreau să le mulţumesc încă o dată pentru ajutorul dat.**

**Acum vreau să dau câteva explicaţii foarte scurte despre predica de azi dimineaţă („Căsătorie şi divorţ”). Fără îndoială, încă nu am terminat cu aceasta, totuşi cred că voi înţelegeţi. Sunt sigur că voi nu veţi şti niciodată ce a însemnat pentru mine să spun aceste lucruri. Vouă vi se înfăţişează ca fiind foarte simplu, totuşi înţelegeţi voi ce se petrece? Să vorbeşti ceva ca fiind în locul lui Dumnezeu. Înainte să fac acest lucru, trebuie să primesc un răspuns de la Dumnezeu. El S-a coborât, S-a arătat într-un mod vizibil şi a**

**dat descoperirea. De aceea, aceasta este pentru adunare. Gândiţi-vă la aceasta: ceea ce spun eu este numai pentru adunare.**

Pentru ca voi să aveţi încredere şi să ştiţi că este acelaşi Dumnezeu care mi-a spus: „Vorbeşte şi spune unde trebuie să apară veveriţele!" – acolo unde nu era nici o veveriţă - şi s-a întâmplat de trei ori, una după cealaltă: Când El, prin acelaşi cuvânt poate să creeze ceva ce nu exista înainte, cu cât mai mult va rezista la judecată ceea ce mi-a spus El acum cu privire la căsătorie şi divorţ? Acolo au fost prezenţi oameni care au văzut şi au trăit ceea ce a spus Pavel atunci, şi anume faptul că oamenii care erau cu el au simţit când s-a cutremurat pământul, dar nu au auzit glasul.

Totuşi, mi-a făcut bine să văd cum la sfârşit bărbaţii şi soţiile lor, despre care eu ştiu că sunt creştini adevăraţi, s-au îmbrăţişat şi au plâns. Ascultaţi, prieteni: Dumnezeu confirmă Cuvântul Său prin semne şi minuni, pentru a dovedi că acesta este adevărat - Cuvântul vorbit!

Gândiţi-vă, pe când lumina din nori, care a dat descoperirea, se cobora, fiica mea Sarah mi-a povestit că elevii şcolii de acolo, din Arizona, au privit norul în care ardea un foc de culoarea chihlimbarului ce se mişca în sus şi-n jos pe munte. Profesorii au oprit orele, au lăsat copiii să meargă afară şi au întrebat: „Aţi mai văzut vreodată aşa ceva? Ia priviţi!" Gândiţi-vă, aceasta este aceeaşi lumină de culoarea chihlimbarului ca aceea care a fost pe stâncă. Este acelaşi Dumnezeu, aceeaşi descoperire. El a zis: „Spune-le ca ei să facă aceasta". Este ceea ce v-am spus astăzi de dimineaţă. Aşa este.

Ar trebui ca bunul meu prieten Roy Roberson să audă în Tucson: Roy, îţi aduci aminte de viziunea pe care ai avut-o pe când noi eram acolo pe munte? Tu ai venit la mine şi norul se găsea acolo, sus. Mai ţii minte că ceea ce ţi-a spus El, în timp ce coborai, ţi-am zis eu încă înainte, pe când eram acasă? Aşa este, Roy. Nu-ţi mai face griji, fiule; s-a împlinit.

Voi pur şi simplu nu puteţi să cuprindeţi tot ce înseamnă aceasta! Este har! El vă iubeşte! Voi Îl iubiţi pe El. Slujiţi-I Lui în smerenie şi rugaţi-vă Lui pentru tot restul vieţii voastre. Fiţi fericiţi şi trăiţi mai departe aşa cum sunteţi. Dacă sunteţi fericiţi, continuaţi aşa cum sunteţi.

Dar nu mai repetaţi niciodată greşeala aceasta. Mergeţi înainte; este harul lui Dumnezeu.

Acum doresc să mă rog încă o dată înainte de a ne adânci în Cuvânt. Câţi se vor ruga pentru mine? Eu merg din adunare în adunare. Vă veţi ruga pentru mine? Ştiţi, eu doresc ca noi toţi să cântăm o cântare împreună înainte de a ne întoarce la Cuvânt, cu aceasta noi recunoaştem că Dumnezeu ne este aproape. Este pur şi simplu o mică dedicare. Aţi cântat vreodată cântarea „El are grijă de tine"? „Prin arşiţă şi prin durere, El are grijă de tine...". O tânără doamnă merge către pian. Eu doresc să-i mulţumesc chiar şi ei. Nici măcar nu ştiu exact cine este ea. Ea este fiica unui diacon. Oh, fiica fratelui Wheeler. Acum ea a crescut. Nu demult ea era o fetiţă mică şi stătea pe genunchii mei, iar acum este o femeie tânără. Eu îi mulţumesc că şi-a folosit talentul ei pentru a cânta Domnului. Ea cântă foarte frumos. Vrei să ne dai tu tonul, soră?

Vom cânta împreună:

*El se îngrijeşte de tine*.....

Vă place aceasta? Haideţi să cântăm încă o dată împreună:

*El se îngrijeşte de tine*.....

Îl iubiţi voi? Haideţi acum să ne plecăm capetele. Scumpe Tată îndurător, cu aceste mici însemnări pe care vreau să le spun oamenilor şi să ne referim încă o dată la ceea ce s-a spus astăzi de dimineaţă, pentru că oamenii au venit să asculte aceste lucruri. Mă rog, o, Doamne, ca Tu să faci de cunoscut oamenilor că eşti un Dumnezeu iubitor, care Te îngrijeşti de ei. Nu eu am fost cel care a dat mesajul acesta, Doamne; este confirmat că acesta este adevărul. Pentru aceasta mă rog, scumpe Dumnezeule, ca dragostea Ta să rămână întotdeauna cu oamenii. Chiar şi după ce ne vom lua rămas bun astă seară din adunare şi va trebui să ne întoarcem la casele noastre, păstrează-ne împreună în interiorul nostru, Doamne. Mă rog ca Tu să-i binecuvântezi pe aceşti oameni. Acum, când, ne apropiem în rugăciune de Cuvânt şi după ce ne vom întoarce la Cuvântul scris, Te rugăm să iei Tu Cuvântul scris şi să ni-l faci viu astă seară. Fie ca după ce vom părăsi această clădire şi ne vom saluta la plecare pentru a ne întoarce acasă, să putem spune aceleaşi lucruri ca aceia care mergeau pe drumul Emausului. Ei au mers cu El

întreaga zi şi nu L-au recunoscut. Totuşi în acea seară, când El a intrat în casă cu ei şi, după ce au închis uşa, s-a întâmplat ceva ce El făcuse înaintea răstignirii. Prin aceasta ei au recunoscut că El a înviat. Fă-o din nou în această seară, Doamne! Îngăduie şi pentru astă seară, în timp ce uşile sunt închise şi grupul acesta mic stă aici şi aşteaptă. Tată, când vom merge acasă vom spune ca şi ei: „Nu ardea inima în noi când ne vorbea pe drum şi ne deschidea Scripturile?" Noi cu toţii ne încredinţăm în mâinile Tale, Doamne. Fă cu noi ce crezi Tu de cuviinţă. În Numele lui Isus. Amin.

Haideţi, repede, să intrăm în serviciul divin, citind împreună din epistola către Evrei. Cu ajutorul Domnului, noi vom vorbi foarte scurt, în seara acesta, despre alte descoperiri din mesaj. Doresc să citesc primele trei versete din Evrei 7:1-3 şi după aceea doresc să spun câte ceva despre aceasta. Noi nu ştim ce va face Domnul. Noi nu ştim. Singurul lucru pe care-l facem este pur şi simplu să credem, să veghem şi să ne rugăm, nu-i aşa? Noi credem că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, pentru că aşa este făgăduit.

*„În adevăr Melhisedec acesta, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului Prea Înalt,- care a întâmpinat pe Avraam când acesta se întorcea de la măcelul împăraţilor, care l-a binecuvântat, care a primit de la Avraam zeciuială din tot,- care după însemnătatea numelui său, este mai întâi, „Împărat al neprihănirii", apoi şi „Împărat al Salemului", adică „Împăratul păcii"; fără tată, fără mamă, fără spiţă de neam, neavând nici început al zilelor nici sfârşit al vieţii, - care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu,- rămâne preot în veac."*

Gândiţi-vă la această persoană deosebită: cât de remarcabil trebuie să fi fost acest om bărbat! Totuşi întrebarea este: „Cine este acest bărbat?" Teologii au diferite păreri, dar de la deschiderea celor şapte peceţi, cartea plină de taine este deschisă pentru noi. Conform Apocalipsa 10:1-7, ar trebui ca toate tainele scrise în această carte - şi care din timpul reformatorilor au rămas ascunse - să fie descoperite prin îngerul ultimei biserici. Câţi ştiu că asta aşa este? Aşa este! Au trebuit aduse înaintea noastră. Toate tainele din această carte tainică, trebuie să fie descoperite îngerului bisericii Laodicea.

Noi vedem că sunt multe dispute în legătură cu această persoană şi cu această temă, şi aceasta ne forţează să ne adâncim în Scriptură şi să vedem cine este cu adevărat această persoană. Există diferite învăţături în legătură cu el. Unii spun că este doar un mit şi că nu a fost o persoană reală. Alţii spun că ar fi fost o preoţie – Preoţia-după rânduiala lui Melhisedec. Punctul de vedere cel mai răspândit, care este mai acceptat decât celelalte ar fi acela că ar fi trebuit să fie o preoţie.

Dar nu este posibil să fie aşa, deoarece în versetul 4 este scris că el a fost o persoană, un bărbat. Pentru a fi o persoană, el trebuia să fie un om - un bărbat. A fost o persoană şi această persoană este veşnică. Voi aţi remarcat că el nu avea nici mamă, nici tată, nici început şi nici sfârşit al vieţii. Oricine ar fi fost El, trăieşte încă astă seară, aceasta pentru că Biblia spune aici că El nu avea nici tată, nici mamă, nici început, nici sfârşit al zilelor.

Deci, trebuie să fie o persoană veşnică. Aşa este? O persoană veşnică. Şi dacă este o persoană veşnică, acesta este numai Dumnezeu, căci El este singurul care este veşnic - Dumnezeu. Doresc să citim 1 Timotei 6:15-16 .

Motivul pentru care eu încep de aici, şi anume că El a fost Dumnezeu, stă în faptul că El este singura persoană care poate fi nemuritoare. Dumnezeu s-a făcut cunoscut ca persoană. Acesta a fost El, care nu avea nici tată, nici mamă, nici început, nici sfârşit al vieţii. Noi ştim că mulţi oameni învaţă din Scriptură că Dumnezeirea constă din trei personalităţi. Nu există personalitate fără a fi o persoană. Căci pentru a fi o personalitate trebuie să existe o persoană.

Un predicator baptist a venit de curând la mine acasă sau mi-a telefonat şi mi-a spus: „Când vei avea timp, vreau să te corectez în legătură cu Dumnezeirea". Eu am răspuns : „Eu am timp acum, pentru că îmi doresc să fiu corectat. Toate celelalte le putem pune de-o parte."

El a venit, deci, şi a spus: „Frate Branham, tu înveţi că este numai un Dumnezeu." Eu am repetat: „Bineînţeles!" „Deci", a zis el, „eu cred că este un singur Dumnezeu, totuşi un Dumnezeu în trei persoane." Eu am zis: „Domnul meu, repetă asta încă o dată." El a zis: „Un Dumnezeu din trei persoane." Eu l-am întrebat: „Unde ţi-ai făcut tu studiile?" El

mi-a numit un seminar biblic. Eu am adăugat: „Eu nu pot să cred aceasta. Nu poate fi o persoană fără a fi o personalitate. Dacă este o personalitate, atunci este o persoană de sine stătătoare. Este o fiinţă autonomă, individuală." El a vrut să spună: „Nici măcar teologii nu sunt în stare să explice asta." Eu am răspuns: „Este prin descoperire." El a răspuns: „Nu pot accepta descoperirea." Eu am zis: „Atunci nu există nici o posibilitate ca Dumnezeu să ţi-o dăruiască vreodată, căci este ascunsă ochilor înţelepţilor şi pricepuţilor, dar a fost descoperită pruncilor, copiilor, care o primesc, lor le va fi descoperită." Eu am repetat: „Altfel, nu există nici o posibilitate ca Dumnezeu să-ţi facă parte de aceasta. Tu te închizi înaintea Lui. Întreaga Biblie este descoperirea lui Dumnezeu. Nu este altă posibilitate să-L recunoşti pe Dumnezeu decât prin descoperire, *„...şi cui vrea Fiul să Îl descopere.*" Totul este descoperire. Dacă nu recunoşti descoperirea, atunci eşti un teolog rece şi nu există nici o speranţă pentru tine."

Am clarificat că această persoană nu a avut nici tată, nici mamă, nici început şi nici sfârşit al vieţii. A fost Dumnezeu *en morphe*. Acest cuvânt vine din greacă şi semnifică „transformare" („preschimbare"). Este întrebuinţat când El Însuşi se preschimbă (transformă) dintr-o persoană în altele - *en morphe*.

Cuvântul grec *en morphe* este folosit în domeniul teatrului şi anume, când o persoană îşi schimbă îmbrăcămintea pentru a prezenta un alt personaj. De curând, înainte ca Rebeca să absolve liceul, cineva a prezentat la şcoală o piesă de Shakespeare. Un tânăr trebuia să-şi schimbe hainele de câteva ori, deoarece el avea să joace mai multe roluri - totuşi a fost de fiecare dată aceeaşi persoană. O dată a jucat rolul de personaj negativ; următoarea dată a jucat alte roluri.

Cuvântul grecesc *en morphe* înseamnă, deci, că El Şi-a schimbat înfăţişarea. Asta a făcut Dumnezeu. Întotdeauna este acelaşi Dumnezeu. Dumnezeu în statura Tatălui, Duhului, Stâlpul de Foc - acest Dumnezeu s-a făcut trup şi a locuit printre noi. *En morphe* – El a luat chip pentru a putea fi văzut. Acum este acelaşi Dumnezeu, Duhul Sfânt. Tată, Fiu, Duh Sfânt nu sunt trei dumnezei, ci trei manifestări, trei apariţii ale unui singur Dumnezeu. Biblia spune că există numai un Dumnezeu - nu trei. Totuşi, ei nu o pot înţelege. Până când nu vă este descoperit, voi aveţi în

continuare trei dumnezei. Nu veţi putea niciodată să-l faceţi pe un iudeu să creadă asta. Eu vă spun, el ştie că există numai un Dumnezeu.

Fiţi atenţi, este ca la un sculptor care îşi acoperă lucrarea. Asta a făcut Dumnezeu în această epocă. A fost ascuns. Toate aceste lucruri au fost tăinuite şi trebuie să fie descoperite în această epocă. Biblia spune că la sfârşitul zilelor ele vor fi descoperite. Este ca şi cu un sculptor care îşi învăluie opera până la timpul când îndepărtează vălul. Apoi aceasta, opera, este vizibilă. Exact aşa este şi cu Biblia. Este opera, lucrarea lui Dumnezeu şi a fost ascunsă. De la facerea lumii a fost ascunsă ca o taină înşeptită. Dumnezeu, totuşi, a dat făgăduinţa că El, în aceste zile, în epoca bisericii Laodicea, va lua vălul de pe întreaga lucrare pentru ca noi să o putem vedea.

Cât de minunat! Dumnezeu *en morphe* a fost ascuns în stâlpul de foc. Dumnezeu, *en morphe*, a fost într-un om numit Isus Hristos. Dumnezeu *en morphe* este în biserica Lui - Dumnezeu deasupra noastră, Dumnezeu cu noi, Dumnezeu în noi - Dumnezeu cel ce coboară mai aproape de noi. Când El S-a coborât în sfinţenia Sa pe munte, nimeni nu L-a putut atinge. Dacă un animal ar fi atins muntele, acesta trebuia să moară. După aceea Dumnezeu S-a coborât, şi-a schimbat cortul şi a locuit între noi. El a fost asemenea nouă şi noi L-am putut atinge. Biblia spune în 1 Tim.3.16: *„Şi, fără îndoială, mare este taina evlaviei..." Cel ce* („Cel ce" este tradus cu „Dumnezeu" în versiunile mai vechi ale Bibliei) *S-a arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălţat în slavă."*

El a fost atins de mâini. Dumnezeu a mâncat carne. Dumnezeu a băut apă. Dumnezeu a dormit. Dumnezeu a plâns. El a fost ca noi! Cât de minunat este aceasta prezentată în Biblie. A fost Dumnezeu deasupra noastră, Dumnezeu cu noi; acum este Dumnezeu în noi, Duhul Sfânt - nu a treia persoană, ci aceeaşi persoană. Dumnezeu S-a coborât, a devenit trup şi a îndurat moartea în Hristos, pentru ca El să poată curăţa Biserica, pentru a locui în ea şi pentru a avea părtăşie cu ea. Dumnezeu iubeşte părtăşia. Dumnezeu locuieşte singur între heruvimi. Fiţi atenţi, El a creat oamenii, totuşi oamenii au căzut. Deci El S-a coborât ca să

mântuiască omenirea, pentru că Dumnezeu doreşte să primească închinarea. Cuvântul „Dumnezeu" înseamnă „obiect de închinare".

Şi Cel ce vine în mijlocul nostru ca Stâlp de foc, ca ceva ce transformă inimile noastre, este acelaşi Dumnezeu care a spus: *„Să fie lumină!"* Şi a fost lumină! El este acelaşi, ieri, astăzi şi în veci. La început Dumnezeu locuia singur, având în El însuşirile Sale, aşa cum am spus-o deja astăzi de dimineaţă. Acestea au fost gândurile Sale. Nu era nimic în afară de Dumnezeu. Dar El avea gânduri. Ca un mare arhitect care concepe ceva în gândurile lui şi construieşte, adică realizează ceea ce şi-a propus. Arhitectul nu poate crea, el poate doar lua ceva ce a fost deja creat şi să-i dea o altă înfăţişare, pentru că Dumnezeu este singurul care poate crea. Totuşi, el îşi închipuie ceva ce ulterior realizează şi acestea sunt gândurile lui, dorinţele lui. Mai înainte este gândul, apoi acesta va fi rostit şi iată că este un cuvânt. Odată ce un gând este adus la exprimare, acesta este un cuvânt. Un gând adus la exprimare este un cuvânt. Mai înainte, totuşi, trebuie să existe un gând.

Dumnezeu are deci însuşiri; apoi acestea devin un gând, iar mai târziu un cuvânt. Fiţi atenţi: Toţi cei care au viaţa veşnică, au fost deja cu El şi în El, în gândurile Lui, înainte ca măcar vreun înger, o stea, un heruvim sau orice altceva să fi existat. Aceasta înseamnă veşnic. Dacă voi aveţi viaţa veşnică, sunteţi din totdeauna. Când voi, de fapt, nu eraţi încă aici, Dumnezeul nesfârşit a văzut deja forma voastră, înfăţişarea voastră.

Dacă El nu este infinit, atunci El nu este Dumnezeu. Dumnezeu trebuie să fie infinit. Noi suntem limitaţi. El este nelimitat. El este omniprezent, atotştiutor şi atotputernic. Dacă nu ar fi aşa, El nu ar putea fi Dumnezeu. Totuşi, El ştie totul peste tot, pentru că El este omniprezent. Atotştiinţa Sa Îl face omniprezent. El este o fiinţă. El nu este ca şi vântul. El este o fiinţă şi locuieşte într-o casă şi pentru că El este atotştiutor, El este de asemenea omniprezent. Pentru că El ştie tot ceea ce se întâmplă. Nici o muscă nu poate clipi din ochi fără ca El s-o ştie. Înainte ca lumea să fi fost aici, El a ştiut cât de des va clipi din ochi şi câtă grăsime este pe ea - înainte să fi fost lumea. Acesta este infinitul. Nu putem s-o înţelegem cu mintea noastră, totuşi acesta este Dumnezeu - Dumnezeul infinit.

Gândiţi-vă la aceasta: voi înşivă, ochii voştri, statura voastră, orice aţi fi - voi aţi fost deja, la început, în gândurile Lui. Voi sunteţi doar cuvântul exprimat. După ce El a gândit-o, El a vorbit, şi iată că voi sunteţi aici. Dacă nu este aşa, şi voi nu aţi fost în gândurile Lui, atunci nu există nici o posibilitate pentru voi ca să fiţi acolo, căci El este Cel care dă viaţa veşnică.

Voi vă amintiţi pasajul din Scripturi pe care l-am citit: *„Căci nu ţine de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care se îndură”*. Pentru ca ştiinţa Lui mai dinainte să se dovedească ca adevărată, El a putut alege înainte ca timpul să aibă început. Dumnezeu este suveran în alegerea Sa. Aţi ştiut voi aceasta? Dumnezeu este suveran. Cine a fost pe atunci prin preajmă ca să-I poată spune Lui cum s-ar putea crea o lume mai bună? Cine a cântărit-o, ca să-I spună Lui că nu a făcut lucrurile corect? Cuvântul Însuşi este suveran. De asemeni şi descoperirea este suverană. El dă descoperirea cui vrea să i-o dea. Descoperirea însăşi este suverană în Dumnezeu. De aceea oamenii se lovesc de aceste lucruri, se reped la ele, le calcă în picioare nu ştiu ce să facă cu ele. Dumnezeu este suveran în lucrările Lui. Noi am stabilit că însuşirile Sale erau la început în El.

Deci erau deja de pe atunci cu El. Aici apare cartea vieţii. În Apocalipsa 13, versetul 8, citim despre fiara care în zilele din urmă va fi pe pământ şi va înşela toţi oamenii de pe pământ, *„aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii, în cartea vieţii Mielului care a fost înjunghiat”*. Gândiţi-vă la aceasta! Chiar înainte ca să se fi născut Isus - patru mii de ani înainte ca să vină pe munte, multe mii de ani înainte ca voi să veniţi pe pământ, Isus a murit, în gândurile lui Dumnezeu, pentru păcatele lumii, cartea vieţii a fost scrisă şi numele voastre au fost trecute în cartea vieţii – înainte de facerea lumii! Acesta este adevărul biblic. Numele vostru a fost hotărât mai dinainte şi a fost scris în cartea vieţii înainte de facerea lumii. Voi aţi fost deja acolo ca parte integrantă a însuşirilor Lui. Voi nu vă puteţi aminti pentru că pur şi simplu sunteţi o parte a vieţii Lui.

Dacă voi aţi devenit un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu, voi sunteţi o parte din Dumnezeu - aşa cum sunteţi o parte a tatălui vostru pământesc. Aceasta aşa este. Germenul vieţii şi sângele vin de la bărbat.

După unirea cu oul voi deveniţi o parte a tatălui vostru. Chiar şi mama voastră este o parte a tatălui vostru. Aşa sunteţi toţi o parte a tatălui vostru. Glorie! Asta exclude denominaţiunile cu totul. Cu siguranţă! Dumnezeu în toţi - El este singurul loc.

Observaţi însuşirea Sa. La început a fost gândul lui Dumnezeu şi însuşirile Sale, totul era în El Însuşi, fără a fi adus la exprimare. După ce El S-a adus pe Sine la exprimare, a devenit Cuvântul. În final Cuvântul a devenit trup şi a locuit între noi (Ioan 1:1-4).

Gândiţi-vă, aceasta se referă la început, dar mai înainte a fost veşnicia. Vedeţi, la început a fost Cuvântul. Când a început timpul, Cuvântul exista deja; totuşi, înainte de a deveni Cuvânt, a fost o însuşire - un gând. Apoi a venit la exprimare. La început a fost exprimarea - Cuvântul. Acum înţelegem unde trebuie plasat Melhisedec - această persoană tainică? *„La început a fost Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Dumnezeu era Cuvântul...şi Cuvântul S-a făcut trup şi a locuit printre noi”.* Ţineţi minte acest lucru

Fiţi atenţi, starea Sa originală era Duh, Dumnezeu, era supranatural, marele Veşnic. Mai departe, a luat El un trup duhovnicesc şi aşa a făcut începutul către întrupare. Această formă de manifestare este numită „Cuvântul”- un trup. În această formă, în care El a fost numit Melhisedec, l-a întâmpinat pe Avraam. El a fost în statura trupului duhovnicesc. În câteva minute, dacă va vrea Domnul, ne vom apropia mai mult şi o vom dovedi.

El era Cuvântul. Un trup duhovnicesc este ceva ce voi nu puteţi vedea. Este asemănător cu televizorul, care cuprinde o altă dimensiune. În acest spaţiu se mişcă acum oameni; ei cântă; de asemeni sunt şi culori aici; totuşi ochiul este eficace numai în domeniul celor cinci simţuri. Întreaga voastră fiinţă preia ca adevărat numai ceea ce este accesibil celor cinci simţuri. Voi puteţi vedea numai ceea ce se află în câmpul vostru vizual. Totuşi există o altă dimensiune, care poate fi văzută când aceasta este transmisă prin televiziune.

Televiziunea nu produce de la sine imaginea. A fost înregistrată exclusiv de televiziune, condusă mai departe prin canale şi după aceea voi o vedeţi pe ecran. Totuşi imaginea însăşi exista de la început.

Televiziunea era deja aici când Adam era pe pământ. Era aici când Ilie se găsea pe muntele Carmel. Televiziunea era aici când Isus din Nazaret umbla pe malul lacului Ghenezaret. Totuşi doar acum a fost descoperită. Atunci ei nu ar fi crezut-o. Cineva care ar fi spus ceva de genul acesta ar fi fost luat drept nebun. Acum totuşi a devenit realitate. Aşa este cu Hristos. El este aici. Îngerii lui Dumnezeu sunt aici. Şi într-o zi, când va începe împărăţia de o mie de ani, va fi mai reală decât o transmisiune televizată sau orice altceva, pentru că lucrurile lui Dumnezeu sunt cu adevărat aici. El se descoperă pe Sine în această măreaţă înfăţişare *en morphe*, în aceea că El ia chip în slujitorii Săi şi se confirmă pe Sine prin ei.

Acum El este aici, în statura Duhului Sfânt. Apoi El vine în statura *en morphe.* El i-a apărut lui Avraam *en morphe*. Pe când Avraam se întorcea de la biruirea împăraţilor, Melhisedec i-a venit în întâmpinare şi i-a vorbit.

Mai nou, am citit în ziarul din Tucson, într-un articol, că o femeie conducea cu o viteză de cca. 80 km/oră şi a călcat un om bătrân care purta un pardesiu. Ea a ţipat şi a oprit. Datorită izbiturii, el s-a rotit în aer. Aceasta s-a întâmplat într-o zonă de deşert. Când ea s-a întors şi l-a căutat, el nu mai era acolo. Ce a făcut ea? Lumea care conducea în spatele ei a văzut cum s-a întâmplat, că bărbatul cel bătrân a fost aruncat în aer şi că pardesiul lui s-a învârtit în aer. Ei s-au îndreptat deci într-acolo, pentru a stabili ce s-a întâmplat, dar nu-l puteau găsi pe om nicăieri. După aceea a fost chemată poliţia. Aceştia au venit şi au cercetat locul, totuşi nu era nimeni acolo. Fiecare a relatat că maşina a fost izbită şi că bărbatul a fost accidentat. El a fost aruncat în aer - toţi au văzut-o. Ocupanţii a două sau trei maşini au văzut-o. Apoi s-a aflat că în acelaşi loc, cu cinci ani înainte, un bătrân care purta un pardesiu a fost accidentat şi a fost omorât exact în acel loc. Când voi plecaţi de pe pământ, nu sunteţi morţi. Chiar dacă sunteţi un păcătos, trebuie să vă înfăţişaţi pentru a fi judecaţi pentru faptele pe care le-aţi făcut în timpul vieţii voastre. „Dacă se desface cortul nostru pământesc, noi primim o casă pregătită de Dumnezeu.” *„En morphe”* acesta este Cuvântul.

Mai târziu, Dumnezeu a transformat această înfăţişare, creaţia Sa, în trupul lui Isus Hristos. Din ce? Din Duhul cel mare de la început.

Apoi S-a coborât pentru a fi Cuvântul şi a se aduce pe Sine Însuşi la exprimare. Cuvântul nu luase încă chip, fusese doar rostit. Mai târziu El a devenit trup, *en morphe,* Isus, care a fost muritor, a îndurat moartea pentru noi toţi, care suntem păcătoşi. Când Avraam I-a venit în întâmpinare, El era Melhisedec. Aici El arată ceea ce se va întâmpla chiar la final cu toţi cei care Îi aparţin şi sunt fii ai lui Avraam. Cu fiecare fiu al credinţei se va întâmpla absolut la fel. Totuşi eu doresc ca voi să fiţi atenţi cum ajungem acolo. Din relatarea cu Rut şi Boaz noi recunoaştem că El se descoperă ca Răscumpărător înrudit şi de aceea trebuia să vină în trup.

Noi vedem acum că atributele Sale, fiii Duhului Său, nu au intrat încă în trupul Cuvântului, ci într-un trup duhovnicesc. Acest trup este supus Cuvântului, noi avem răscumpărarea şi aşteptăm transformarea trupurilor noastre.

Acum noi vrem să luăm în considerare diferenţa dintre El ca Fiu şi voi ca fii. El a fost la început Cuvântul, un trup *en morphe*. El s-a întrupat şi a trăit în el ca persoana Melhisedec. Mai târziu nu mai auzim nimic despre Melhisedec pentru că El a devenit Isus Hristos. Melhisedec a fost Preotul, totuşi, El a devenit Isus Hristos. Voi nu aţi trecut prin această formă de existenţă, căci în această statură El ştia toate lucrurile, iar voi nu aţi fost încă niciodată în situaţia să le ştiţi. Voi aţi venit ca şi Adam şi ca mine. Voi aţi venit din gândurile lui Dumnezeu, din însuşirile lui Dumnezeu în trup pentru a fi încercaţi.

Totuşi când trupul acesta se va sfârşi aici, *„când cortul acesta pământesc se va desface, vom primi un trup care este deja pregătit."* Într-acolo mergem noi; acesta este Cuvântul. Apoi putem privi înapoi şi putem vedea ce am făcut. Acum încă nu o înţelegem. Noi încă nu am devenit Cuvântul; noi am devenit doar oameni în trup de carne, nu Cuvântul. Luaţi seama bine, de aici se vede clar că voi nu puteţi fi niciodată Cuvântul, doar dacă aţi fost la început ca gând în Dumnezeu. Aceasta dovedeşte alegerea mai dinainte a lui Dumnezeu. Voi nu puteţi fi Cuvântul, dacă voi nu aţi fost un gând. Voi trebuia să fiţi mai întâi în gândul lui Dumnezeu. Totuşi, vedeţi, pentru a fi ispitiţi a trebuit să treceţi peste faza trupului duhovnicesc. Voi trebuia să veniţi aici, în trup pământesc, pentru a putea fi ispitiţi de păcate. Şi după ce aţi păcătuit, stă

scris: *„toţi cei pe care Mi i-a dat Tatăl, vin la Mine, şi Eu îi voi învia în ziua de apoi”*. Vedeţi, voi trebuie mai înainte să fiţi un gând. El a pornit în ordinea corectă - de la însuşire la cuvânt.

Înainte de facerea lumii, numele au fost scrise în Cartea vieţii Mielului. De aceea El a devenit Cuvântul - trupul duhovnicesc, în care El putea apărea şi dispărea. Apoi El a devenit trup şi s-a întors pe pământ. El a înviat acest trup într-o stare proslăvită. De aceea aţi trecut pe lângă faza trupului duhovnicesc şi aţi devenit oameni în trup de carne pentru a fi ispitiţi de păcate. Totuşi imediat ce „această casă pământească se va desface, avem una pregătită care ne aşteaptă.” Acum încă nu avem acest trup. Totuşi, când Duhul lui Dumnezeu vine înăuntru, viaţa nemuritoare este în voi, şi supune lui Dumnezeu acest trup. Aleluia!

*„Cel născut din Dumnezeu nu păcătuieşte.”* El nu poate păcătui. În Rom.8:1 stă scris: *„Acum dar, nu este nici o osîndire pentru cei ce sunt în Hristos Isus care nu trăiesc după îndemnurile firii pământeşti, ci după îndemnurile Duhului.”* Aici o aveţi. Vedeţi, aceasta face trupul să vă fie supus. Voi nu aveţi nevoie să spuneţi: „O, dacă aş putea să încetez să mai beau!.. Dacă aş putea să fac aceasta şi cealaltă!” Veniţi pur şi simplu în Hristos, apoi toate celelalte dispar, căci trupul vostru este supus duhului şi nu lucrurilor din lume. Voi sunteţi morţi; voi aţi murit. Păcatele voastre au fost îngropate prin botezul în moartea Lui şi voi sunteţi o făptură nouă în Hristos. Trupul vostru va fi supus duhului şi încearcă să ducă un mod de viaţă corect.

Cum puteţi, voi femeilor, care pretindeţi că aveţi Duhul Sfânt, să ieşiţi afară şi să purtaţi pantaloni scurţi şi altele? Cum ar putea Duhul Sfânt să vă permită vreodată să faceţi aşa ceva? Pur şi simplu nu poate fi! Sigur nu! El nu este un duh murdar; El este un Duh sfânt!

Dacă voi sunteţi supuşi Duhului, atunci întreaga voastră fiinţa va fi subordonată Duhului. Duhul nu este nimic altceva pe lume decât acest Cuvânt-sămânţă adus la viaţă şi descoperit. Aleluia! El este adus la viaţă. Dacă Biblia spune: „Nu face asta!” atunci corpul se îndreaptă către aceasta: în legătură cu aceasta nu există nici un dubiu. Ce este aceasta? Este arvuna pentru înviere. Acest trup va fi înviat, căci aceasta a început deja. Odată el era supus păcatelor, murdăriei, stricăciunii,

putrezirii. Totuşi, iată că el are arvuna şi este îndreptat spre cer. Aceasta este arvuna că voi veţi lua parte la răpire. Este arvuna.

Chiar dacă un bolnav este în pragul morţii şi dacă doar moartea îl aşteaptă, şi nimic altceva - eu am văzut oameni, care erau mâncaţi de cancer sau tuberculoză şi deveniseră doar o umbră, iar la scurt timp după aceea, aceiaşi oameni erau sănătoşi şi puternici! Dacă nu există nici o vindecare atunci nu există nici o înviere căci vindecarea este o arvună pentru Înviere.

Ce este un o arvună? Este o parte din plată dată în avans. *„El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea, a căzut peste El, şi prin rănile Lui suntem tămăduiţi."* Vedeţi cât este de minunat! Noi Îl iubim. Acest trup este supus Duhului. Deşi acesta nu a intrat încă în statura Cuvântului şi noi încă ne găsim în trupul de carne, acest trup este supus Cuvântului. Moartea trupului ne va duce într-acolo.

Este acelaşi lucru ca la naşterea unui copil. Fiţi atenţi la o femeie care este însărcinată şi urmează să nască în curând. Indiferent cât de rea este ea: puţin înainte de a veni copilul pe lume, ea va fi cu adevărat amabilă, indiferent cât de insensibilă era înainte. Ceva, la o femeie care trebuie să fie mamă şi care se pregăteşte pentru naşterea copilului, pare a fi dumnezeiesc. De ce este acest lucru aşa? Micul trup încă nu are viaţa în sine. El este compus pentru început, numai din carne şi muşchi. Mişcările acelea ale fătului sunt spasme ale muşchilor: dar, când iese afară din trupul mamei, Dumnezeu îi suflă duh de viaţă şi el ţipă. Vedeţi, pe cât de sigur este format un trup natural, pământesc, pe atât de sigur îl aşteaptă un trup duhovnicesc care să-l primească atunci când ajunge aici.

Apoi, când un om este născut din nou de sus, el va deveni un prunc duhovnicesc în Hristos. Şi când acest înveliş de carne va fi dezbrăcat, ne aşteaptă un trup supranatural în care vom intra, trupul duhovnicesc - un trup care nu este făcut nici de mâini şi nici nu este născut de o femeie. Apoi acest trup se întoarce şi se îmbracă cu trupul de slavă. Acesta este motivul pentru care Isus, după ce a murit, a mers în iad şi a predicat sufletelor din închisoare. El s-a întors în acel trup duhovnicesc. O, cât este de minunat! Mulţumiri lui Dumnezeu!

În 2 Corinteni 5:1 este scris: *„Ştim, în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc* (trupul nostru pământesc), *avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, ci este veşnică.*" Vedeţi, noi am trecut peste această stare, venim direct de la Dumnezeu, ca însuşiri ale Lui, în trup de carne pentru a fi ispitiţi de păcat şi încercaţi ca Adam. Totuşi, după ce trece încercarea prin Cuvântul Său, noi vom intra în trupul care ne-a fost pregătit înainte de întemeierea lumii. Este starea de „Cuvânt" peste care noi am „sărit" şi în loc de aceasta am venit aici, pentru a fi ispitiţi şi încercaţi. Dacă noi am fi venit prin trupul duhovnicesc, nu ar fi fost nici o încercare şi noi am fi ştiut toate lucrurile. Acesta este motivul pentru care Isus a ştiut totul, căci El era Cuvântul, înainte ca El să devină trup.

Noi vom deveni Cuvânt. Aici noi suntem formaţi în statura Cuvântului, pentru a fi părtaşi ai Cuvântului, hrănindu-ne din Cuvânt, căci noi suntem hotărâţi mai dinainte pentru aceasta. Voi încă de la început aveţi o scânteie a acestei vieţi, încă de când a început drumul vieţii voastre. Mulţi dintre voi îşi pot aminti despre aceasta. Voi aţi intrat într-o biserică sau într-alta, aţi încercat una sau cealaltă, totuşi nimic nu v-a mulţumit. Aceasta cu siguranţă. Dar într-o zi aţi recunoscut-o! Bineînţeles!

Într-o seară predicam undeva, cred că era în California sau în Arizona şi le-am spus despre un om care a pus un ou de vultur sub cloşcă. Când puiul de vultur a ieşit din găoace, era cea mai ciudată pasăre pe care puişorii au văzut-o vreodată. El era cel mai urât dintre ei, mergea de colo-colo şi nu putea înţelege de ce găinile cotcodăcesc, scurmă în grămada de gunoi şi mai şi mănâncă din aceasta. El pur şi simplu nu putea înţelege ce înseamnă aceasta. Găina poate spunea: „Drăguţule, vino şi ospătează-te aici". El era un vultur; el nu dorea să mănânce aşa ceva. Asta nu era o mâncare pentru el. Găina găsea lăcuste şi orice altceva şi după aceea îi chema la ea pe puişori. Toţi puişorii veneau la chemare, piuiau şi mâncau. Vulturul cel tânăr pur şi simplu nu putea. Lui nu i se potrivea.

Într-o zi, mama-vultur s-a înălţat şi a început să-l caute. El auzea cotcodăcitul găinilor şi a încercat şi el să cotcodăcească; dar el nu putea. El a încercat să piuie ca un puişor de găină, totuşi el nu putea face nici

aceasta. Vedeţi, el era un vultur. De la început el era vultur. El doar a ieşit din găoace sub o găină. Cam aşa este şi cu unii membri din biserică. Câte unul care iese din nota obişnuită este cel corect.

Într-o zi mama sa zbura deasupra ogrăzii şi a început să-l cheme. El a recunoscut aceasta. Asta „suna" corect. Din ce cauză? Deoarece el era un vultur de la început. Aşa este cu Evanghelia, cu Cuvântul, cu puterea lui Isus Hristos. Dacă un om este hotărât mai dinainte pentru viaţa veşnică, şi el aude această voce adevărată, chemarea lui Dumnezeu, atunci nimic nu-l mai poate ţine pe loc. Biserica poate spune: „Zilele minunilor au trecut! Staţi aici şi mâncaţi *asta*, rămâneţi acolo şi mâncaţi *aceea*." Atunci lucrurile din ograda găinilor nu mai reprezintă nimic pentru el. El se îndepărtează de aceasta. „Totul este posibil!" El se ridică de la pământ. Asta nu este în regulă cu aşa de mulţi creştini astăzi: ei nu îşi desprind picioarele de pe pământ.

Mama chema: „Fiule, vino sus; tu eşti un vultur. Vino aici, sus, unde sunt eu." El s-a îndreptat într-acolo: „Mamă, eu nu am sărit niciodată în viaţa mea". Ea a spus: „Zboară pur şi simplu, pentru că tu ai fost de la început un vultur şi nu un pui de găină." Deci, el a făcut primul salt şi a bătut din aripi. Încă nu a mers aşa de bine, totuşi el s-a ridicat de la pământ. Aşa ne merge şi nouă când Îl primim pe Dumnezeu prin credinţă în Cuvântul scris. Este ceva în acest Cuvânt. Vedeţi, este viaţa veşnică, la care aţi fost hotărâţi mai dinainte. Bunicul şi bunica lui au fost vulturi, el a fost dintotdeauna un vultur. Un vultur nu se amestecă cu altceva. El nu este o corcitură; el este un vultur. Când el a constatat că Cuvântul lui Dumnezeu este hrana vulturilor, el a lăsat orice altceva. Apoi voi sunteţi transformaţi în chipul Dumnezeului celui viu.

Voi aţi auzit despre trupul duhovnicesc pe care îl vom avea, când trupul acesta pământesc se va trece. Voi întrebaţi: „Aşa este, frate Branham?" Haideţi să luăm câţiva vulturi şi să-i urmărim pentru câteva minute.

Era un om cu numele de Moise. Fiecare ştie că în Biblie un profet este asemănat cu un vultur. Acest Moise era un prooroc. Într-o zi, Dumnezeu l-a chemat. Lui nu i s-a permis să intre în ţara făgăduită, ci a trebuit să moară pe un munte. Îngerii l-au luat de acolo şi l-au îngropat.

A fost un alt om care de asemeni a fost un vultur; acesta nu trebuit nici măcar să moară. El a trecut peste Iordan şi Dumnezeu a coborât un car. Atunci a dat de-o parte învelişul de carne (trupul pământesc), a fost luat sus şi a primit premiul veşnic. Opt sute de ani mai târziu, aceşti doi oameni stăteau pe „muntele schimbării la faţă". Trupul lui Moise putrezise deja de sute de ani, totuşi el era acolo într-o statură în care chiar Petru, Iacov şi Ioan l-au putut recunoaşte. *„Dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc..."*, dacă voi sunteţi o însuşire a lui Dumnezeu, care este adusă la exprimare aici pe pământ, atunci vă aşteaptă un trup imediat ce veţi părăsi această lume. Ei stăteau acolo în trupurile lor duhovniceşti, pe muntele schimbării la faţă, căci ei erau prooroci la care vine Cuvântul lui Dumnezeu.

Noi vrem să urmărim un alt prooroc. Numele lui era Samuel. El era un bărbat important. El l-a învăţat pe Israel şi le-a spus că nu trebuiau să ceară un Împărat. El i-a întrebat: „Am spus eu ceva în Numele Domnului care să nu se fi întâmplat?" „Nu", au răspuns ei, „tot ce ai spus în Numele Domnului s-a împlinit." El era un prooroc. El a murit. Aproximativ trei, patru ani mai târziu, regele a început să aibă greutăţi. Asta a fost, bineînţeles, înainte de vărsarea sângelui lui Isus Hristos. El se găsea în paradis. Vrăjitoarea din Endor a chemat pe cineva pentru a-l întări pe Saul. Când vrăjitoarea l-a văzut în timp ce el se trezea, ea a spus: „Văd o fiinţă dumnezeiască sculându-se din pământ". După ce omul a murit, a fost îngropat şi a putrezit, stătea acolo în mantaua lui de prooroc şi era în continuare un prooroc. Amin!

El a spus: „De ce mă tulburi în liniştea mea, când Domnul s-a depărtat de tine şi s-a făcut vrăjmaşul Tău?" Fiţi atenţi cum a proorocit el: „Mâine pe timpul acesta, vei fi împreună cu mine". El era încă profet, cu toate că părăsise acest trup. Vedeţi, el devenise aici o parte a Cuvântului şi a trecut din viaţa trupească într-un trup care era pregătit pentru el înainte de întemeierea pământului. El a intrat în trupul duhovnicesc, care este Cuvântul. Aţi înţeles voi aceasta? Într-acolo se duc toţi credincioşii când pleacă de aici.

În această statură, vălul este atunci îndepărtat. De îndată ce voi treceţi dincolo, voi veţi recunoaşte că voi sunteţi Cuvântul. Am adus mai înainte exemplul cu pruncul nou născut. Fiţi atenţi la aceasta. Laudă

lui Dumnezeu pentru deschiderea peceţilor. Rugăciunea mea este ca nouă să ni se permită să o recunoaştem.

Acum se deschide adevărata descoperire a lui Melhisedec, şi anume, că El era Dumnezeu, Cuvântul, înainte ca El să devină trup. El trebuia să fie, căci nimeni în afară de El nu este nemuritor. Vedeţi, eu am un tată şi o mamă şi voi de asemenea. Chiar Isus a avut un tată şi o mamă. Totuşi acest om nu avea nici tată, nici mamă. Isus avea un început al vieţii; acest om nu. Isus şi-a dat viaţa; acest om nu putea, pentru că El era Viaţa. Cu toate acestea este întotdeauna acelaşi bărbat. Eu sper ca Dumnezeu să v-o descopere. Este întotdeauna aceeaşi persoană. Urmăriţi titlurile sale: „Împărat al neprihănirii", „Împărat al păcii", aşa cum stă scris în Evrei 7:2. „Împărat al neprihănirii" şi „Împărat al păcii" - El este de două ori Împărat. În Evrei 7:2 el este numit de două ori Împărat: „Împărat al neprihănirii" şi de asemenea „Împărat al păcii". După ce a venit în trup şi a fost înălţat în trup, El va fi denumit, în Apocalipsa 19:16, „Împăratul împăraţilor". Toate cele trei denumiri fac referire la El: Împărat - Dumnezeu, Împărat – în trup duhovnicesc, Împărat - Isus. El este „Împăratul împăraţilor". Totul aparţine împreună precum suflet, trup şi duh. Toate acestea formează un întreg.

El este de asemenea Tată (ceea ce El a fost mai întâi), Fiu şi Duh Sfânt. Împărat al neprihănirii, este însuşirea Duhului. În trupul duhovnicesc, ca Împărat al păcii. În trup de carne, El era Împăratul împăraţilor - aceeaşi persoană. Moise L-a văzut în trupul duhovnicesc. În Exodul 33, El era în trupul duhovnicesc. Moise vroia să-L vadă pe Dumnezeu. Moise a auzit glasul Lui când El îi vorbea dintr-un rug aprins şi L-a văzut ca pe un stâlp de foc. El a întrebat: „Cine eşti tu?" „Doresc să ştiu cine eşti tu." Moise s-a rugat: *„Arată-mi slava Ta."* El a răspuns: *„Faţa nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă şi să trăiască!"* Exod 33.20-23. Şi când El a trecut prin faţa lui, Moise a văzut spatele unui bărbat. Era trupul duhovnicesc. Cuvântul, care a venit la Moise, „EU SUNT", acesta era Cuvântul. Cuvântul a venit la Moise într-un rug aprins, în statura Stâlpului de Foc – „EU SUNT."

Ca şi Cuvântul în statura trupului duhovnicesc, a venit la Avraam sub stejari, arătând ca un bărbat. Fiţi atenţi. Au venit trei bărbaţi şi s-au aşezat sub stejari. Vedeţi, El a vorbit cu Avraam. Pentru ce a venit El? Avraam avea făgăduinţa şi mesajul că trebuia să primească un fiu. El era de asemenea, un prooroc al Cuvântului lui Dumnezeu, care se încredea în Cuvântul lui Dumnezeu şi considera lucrurile contrare acestuia ca şi cum n-ar fi. Vedeţi voi cât de desăvârşit este Cuvântul? Cuvântul a venit la prooroci. Vedeţi, acolo era Dumnezeu în trupul duhovnicesc şi Biblia spune: „Cuvântul vine la prooroci". Aici era aşadar Cuvântul în trup duhovnicesc. Acum voi întrebaţi: „Era acesta Dumnezeu?" Avraam a spus că era El. El i-a spus pe nume şi a zis *„Elohim"*. În Geneza 1, găsim că de fapt acolo stă scris: *„La început Elohim a creat cerul şi pământul."* În Geneza 18 găsim că Avraam a numit *Elohim,* pe acea Persoană care s-a aşezat acolo, care a vorbit cu el şi care i-a putut spune tainele inimii lui şi deasemenea ce gândea Sara care se găsea în spatele Său. Avraam L-a numit Elohim. El se găsea în statura trupului duhovnicesc. Aţi înţeles voi aceasta? Noi am aflat că El era acolo în statura trupului duhovnicesc. El l-a numit: „Domnul Dumnezeu" - *Elohim*. Putem citi mai târziu în Geneza 18 că aşa este.

Observaţi, trei bărbaţi au venit acolo. Totuşi, când Avraam i-a întâlnit pe cei trei, el a spus: „Domnul meu!" Doi dintre ei au mers atunci la Lot în Sodoma şi când Lot i-a văzut pe cei doi, el a spus: „Domnii mei!" Cum vine asta? În primul rând Lot nu era un prooroc, iar în al doilea rând nu el era mesagerul acelui ceas. Domnul nu i se descoperise lui. Aceasta corespunde exact. Lot putea spune liniştit „Domnilor", chiar dacă ar fi fost o duzină, el ar fi putut să le spună „Domnilor." Totuşi, indiferent câţi a văzut Avraam, el L-a recunoscut pe unicul Domn. Acela este Dumnezeu; acesta este Melhisedec.

Fiţi atenţi, când s-a terminat lupta, Melhisedec i-a oferit cina copilului Său biruitor – cina care era o parte din El însuşi. Acum vrem să luăm în considerare această cină, care este prezentată aici ca simbol. După luptă, El S-a oferit pe Sine Însuşi, pentru că cina este o parte din Hristos. După ce lupta va fi trecută, după ce veţi fi eliberaţi de voi înşivă, aveţi părtăşie cu Hristos, voi sunteţi o parte a fiinţei Sale. Aţi înţeles aceasta?

Iacov s-a luptat toată noaptea şi nu a vrut să-I dea drumul până ce El nu l-a binecuvântat. Asta aşa este. Lupta pentru viaţă. După ce lupta a trecut, Dumnezeu vi se dă pe Sine Însuşi. Aceasta este adevărata Lui cină. Bucăţica de pâine doar Îl reprezintă. Voi nu trebuie să luaţi parte la aceasta până când nu aţi biruit şi aţi devenit o parte din Dumnezeu.

Gândiţi-vă la aceasta: în acel timp cina încă nu era aşezată, ci după sute şi sute de ani, cu puţin timp înainte de moartea lui Isus Hristos. Melhisedec, de asemenea, l-a întâmpinat pe copilul său Avraam după ce a biruit, şi i-a dat pâine şi vin. Aceasta arată că după va trece această luptă pe pământ, noi Îl vom întâmpina în cer şi vom sărbători din nou cina. Va fi masa de nuntă. *„Vă spun că de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viţei, până în ziua când îl voi bea din nou în Împărăţia Tatălui Meu."* Aşa este?

Mai observaţi ceva: Melhisedec i-a venit în întâmpinare lui Avraam înainte ca acesta să se întoarcă acasă. Ce asemănare minunată avem aici: Melhisedec l-a întâmpinat pe Avraam după luptă, înainte ca el să se întoarcă acasă. Noi întâmpinăm pe Isus în aer, înainte să mergem acasă. Asta este sigur. 1 Tes. 4 ne spune că noi Îl vom întâmpina în văzduh. Un simbol minunat în legătură cu aceasta este întâlnirea lui Isaac cu Rebeca, pe câmp, în amurg. Noi Îl vom întâmpina în văzduh, aşa cum spune 1 Tes. 4: *„Apoi, noi cei vii care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Căci Însuşi Domnul cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, se va coborî din cer, şi întâi vor învia cei morţi în Hristos".* Toate aceste simboluri sunt desăvârşite.

Ce se întâmplă când voi muriţi şi intraţi în trupul duhovnicesc? Trupul duhovnicesc se întoarce înapoi pe pământ pentru a lua trupul răscumpărat. În văzduh are loc întâlnirea trupului de înviere cu trupul duhovnicesc. Aşa este. Noi vom fi ridicaţi la cer şi-L vom întâmpina pe Domnul în văzduh.

Acest Melhisedec nu este nimeni altul decât Dumnezeu. Aici vedem noi cu claritate taina deplină a vieţii noastre, a călătoriei (pelerinajului) noastre, a morţii noastre şi încotro mergem, după ce am

murit. De asemenea, hotărârea mai dinainte este clară. Fiţi atenţi când învăţăm aceste lucruri. Stadiile planului Său veşnic pe care l-a ţinut ascuns, sunt descoperite acum. Fiţi atenţi, sunt trei stadii până la desăvârşire. Exact aşa cum a salvat El pământul, la fel mântuieşte şi biserica Sa.

El mântuieşte oamenii în trei stadii. Vedeţi, primul este neprihănirea, pe care a predicat-o Luther, al doilea este sfinţirea pe care a predicat-o Wesley, iar al treilea este botezul cu Duhul Sfânt. Aşa este. Apoi are loc răpirea. Cum a salvat El pământul, la început, după ce a venit păcatul? El l-a spălat cu un botez în apă. Aşa este. După aceea El a lăsat ca sângele Său să curgă pe pământ la cruce, l-a sfinţit şi l-a revendicat ca proprietate a Sa. Ce face El după aceea? Aşa cum a scos toată lumea din voi şi v-a înnoit pe deplin prin botezul de foc al Duhului Sfânt, El va renova şi lumea. Ea va fi arsă cu foc şi orice microb va fi curăţat pe mii de kilometri înălţime - totul va fi curăţit.

După aceea va veni un cer nou şi un pământ nou, aşa cum şi voi deveniţi o zidire nouă în Isus Hristos, atunci când Duhul Sfânt pune stăpânire pe voi. Vedeţi, aici o aveţi. Totul este cât se poate de clar. Totul este compus din trei. Naşterea naturală are trei stadii. Ce se întâmplă la început când o femeie aduce pe lume un copil? Ce vine mai înainte? Apa. Ce urmează? Sânge. Şi după aceea? Viaţa. Apa, sângele, duh.

Ce se întâmplă cu o plantă? La început se formează rădăcina. Ce vine la început afară? Tulpina. Ce urmează? Spicul. După aceea? Păstaia care înconjoară sămânţa. În final iese la iveală sămânţa. Sunt trei trepte, până când ia naştere sămânţa. Aceasta este exact aşa. Dumnezeu confirmă aceasta. Întotdeauna a fost corect. Dumnezeu confirmă că este adevărat. Se arată foarte clar că cei aleşi mai dinainte sunt singurii pentru care este valabilă răscumpărarea. Aţi cuprins voi aceasta? Eu doresc să o repet. Cei hotărâţi mai dinainte sunt singurii pentru care este valabilă răscumpărarea.

Oamenii pot face ca şi cum ar fi răscumpăraţi, se pot gândi că sunt răscumpăraţi, totuşi cei cu adevărat mântuiţi sunt aceia care sunt hotărâţi mai dinainte, căci Cuvântul „răscumpărat” înseamnă *a aduce înapoi*. Aşa este? Ceva răscumpărat înseamnă, a-l aduce înapoi în locul

original. Aleluia! De aceea vor fi aduşi înapoi numai cei hotărâţi mai dinainte, căci ceilalţi nu vin de acolo. Numai ei vor fi aduşi înapoi. La început am fost veşnici ca şi El. Voi aţi avut viaţa veşnică şi El a vrut ca voi să fiţi ce avea El în gândurile Lui. Dacă El, de exemplu, vroia ca eu să stau pe acest podium sau ca voi să staţi acolo în seara asta, atunci noi împlinim planul său veşnic.

Cel care şi-a părăsit casa şi a venit pe pământ, a făcut acesta doar ca să îndeplinească planul lui Dumnezeu. Aşa este? După ce l-a încheiat, se găseşte în starea de slavă. A ajuns la maturitate şi este adus înapoi acasă. Nu-i de mirare că Pavel, când se construia locul unde aveau să-l decapiteze, a putut spune: *„Moarte, unde-ţi este boldul? Locuinţă a morţilor, unde este biruinţa?... Dar mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţa prin Domnul nostru Isus Hristos!”* El a vrut să exprime cu aceasta: „Moarte, spune-mi cum ai vrea să-mi produci frică? Locuinţa morţilor, spune-mi cum vrei să mă ţii pe loc. Căci eu sunt în posesia vieţii veşnice.” Amin. El a recunoscut aceasta. Nici moartea sau iadul, nici locuinţa morţilor - nimic nu-l putea ţine pe loc. Nici nouă nu ne poate face ceva rău căci noi avem viaţa veşnică. El a recunoscut că a fost binecuvântat cu viaţa veşnică.

Este ca şi cu un bob de rouă. Eu nu mă pricep la chimie, dar ar trebui să apară prin condensarea umezelii din aer. Când noaptea este rece şi întunecată, cade roua din cer pe pământ. Vine de undeva. Înainte ca soarele să răsară a doua zi dimineaţa, roua stă acolo şi tremură. Totuşi observaţi o dată cum începe bobul de rouă să scânteieze imediat ce soarele răsare. Apoi bobul de rouă este vesel. Din ce cauză? Pentru că soarele îl atrage înapoi acolo de unde el a venit. Exact aşa este cu un creştin. Aleluia! Noi ştim că imediat ce venim în prezenţa lui Dumnezeu, ceva ne spune în noi, că venim de undeva şi că prin puterea care ne atrage ne vom întoarce înapoi. Mica picătură de rouă sclipeşte, luminează şi jubilează, căci ştie că vine de sus şi că soarele o va duce înapoi. Şi când un om care este o însuşire a lui Dumnezeu şi care este născut din Dumnezeu, când vine în contact cu Fiul lui Dumnezeu, atunci el ştie că într-o zi va fi luat sus. Aleluia! *„După ce voi fi înălţat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toţi oamenii.”*

Fiţi atenţi! Noi L-am recunoscut pe Melhisedec, şi de aceea Maria nu a fost mama Lui. De aceea a numit-o El „femeie” şi nu mamă.

El nu avea tată, căci El era Tatăl, Tatăl cel veşnic (Părintele veşniciilor); toţi trei în unul. El nu avea mamă, cu siguranţă nu. El nu avea tată căci El era Tatăl. Aşa a spus poetul într-o cântare, prin care vroia să-I dea slavă lui Isus:

*EU SUNT Acela, care i-a vorbit lui Moise*
*Dintr-un rug aprins*
*EU SUNT Dumnezeul lui Avraam,*
*Luceafărul de dimineaţă.*
*EU SUNT Alfa şi Omega,*
*În Mine există întreaga creaţie,*
*Şi Isus este Numele Meu.*
*Ce spuneţi voi, cine SUNT EU?*
*Ce ziceţi voi, de unde vin Eu?*
*Îl cunoaşteţi voi pe Tatăl Meu?*
*Ştiţi voi Numele Lui?(Aleluia!)*

Acesta este Numele Tatălui. *„Eu am venit în Numele Tatălui Meu, şi nu Mă primiţi."* El este cu adevărat acelaşi ieri şi azi şi în veci.

Şi acest Melhisedec s-a făcut trup. El S-a descoperit ca Fiul Omului, când a venit ca prooroc. El a venit în trei denumiri de Fiu: ca Fiu al omului, Fiul lui Dumnezeu, Fiul lui David.

Când El umbla pe pământ, El era om, pentru a împlini scriptura. Moise a spus: *„Un prooroc ca mine vă va ridica Domnul din mijlocul vostru."* De aceea trebuia El să vină ca prooroc. El nu a spus niciodată „Eu sunt Fiul lui Dumnezeu". El a spus „Eu sunt Fiul Omului. Îl credeţi voi pe Fiul omului?" Despre aceasta a trebuit El să depună mărturie, căci aceasta era El. Acum El a venit într-o altă denumire de Fiu şi anume, ca Fiu al lui Dumnezeu, ca Cel Nevăzut, Duhul. Când El va reveni, va fi Fiul lui David şi se va aşeza pe tron. Când El S-a coborât şi

a devenit trup, a fost numit ca Fiul omului. Cum S-a făcut El de cunoscut ca Fiu al omului, ca prooroc?

Odată am povestit o întâmplare cu Petru şi fratele lui, Andrei. Ei erau pescari. Tatăl lor se numea Iona, şi era unul dintre acei cu adevărat credincioşi. Într-o zi, aşa am zis eu, el s-a aşezat pe marginea bărcii şi a zis: „Fiii mei, voi ştiţi cum ne-am rugat, când aveam nevoie de peşti." (Ei trăiau din pescuit) El a spus: „Noi ne-am încrezut în Iehova, Dumnezeu, că El se îngrijeşte de cele necesare traiului. Eu voi îmbătrâni şi nu voi mai rămâne multă vreme lângă voi, tinerilor. Împreună cu cei cu adevărat credincioşi am aşteptat întotdeauna venirea lui Mesia. Noi am avut tot felul de înşelători, totuşi într-o zi El va veni cu adevărat." El a mers mai departe: „Când vine acest Mesia eu nu doresc ca voi tinerilor să fiţi înşelaţi. Acest Mesia nu va fi un simplu teolog, ci el va fi un prooroc, căci profetul nostru, Moise, pe care îl urmăm, a spus aceasta. Fiecare iudeu crede proorocii săi. Aceasta a fost învăţat şi o ştie. Când proorocul spune ceva, atunci aşa este, atunci acesta este adevărul. Dumnezeu a spus: „Dacă este între voi un prooroc sau un văzător, Eu, Domnul mă voi descoperi lui. Dacă ceea ce spune se împlineşte, ascultaţi de el şi temeţi-vă de el. Dar dacă nu se împlineşte, atunci nu ascultaţi deloc de el." Aceasta era confirmarea proorocilor. Moise era cu adevărat un prooroc confirmat şi el a spus: *„Domnul Dumnezeul tău îţi va ridica din mijlocul tău, dintre fraţii tăi, un prooroc ca mine: să ascultaţi de el! ..Şi oricine nu asculta de el, să fie nimicit din mijlocul poporului."*

După aceea el a spus: „Copii, gândiţi-vă: noi, evreii, îi credem pe proorocii confirmaţi de Dumnezeu." Fiţi acum atenţi, nu lăsaţi să vă scape! El a spus: „Când va veni Mesia, voi Îl veţi recunoaşte, căci Mesia va fi un prooroc. V-am spus că sunt patru sute de ani de când l-am avut pe ultimul prooroc, Maleahi. Totuşi, El va veni!"

Câţiva ani după moartea sa, într-o zi, fiul său Andrei, mergea de-a lungul ţărmului şi a auzit un om aproape un sălbatic, care venea din pustiu, spunând: „Mesia este în mijlocul vostru." Acest vultur mare, care se ridica din pustiu şi zbura pe deasupra, spunea: „Mesia este în mijlocul vostru. Noi nu-L cunoaştem încă, dar El stă în mijlocul vostru.

Eu Îl voi recunoaşte, căci voi vedea un semn coborându-se din cer." Într-o zi el a zis: *„Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii."*

Acest om s-a ridicat, după aceea, ca să-l întâlnească pe fratele său şi i-a spus: „Simon, eu doresc ca tu să vii cu mine într-acolo, căci noi L-am găsit pe Mesia." „A, ce spui, Andrei, tu ar trebui să ştii mai bine!" „Da, eu ştiu, totuşi acest Bărbat este cu totul diferit." „Unde este El? De unde vine El?" „Este Isus din Nazaret." „Din acest oraş mic, cu nume rău? El nu poate veni dintr-un asemenea loc rău şi murdar." „Vino şi convinge-te singur."

În final, a ajuns să-l convingă şi ei au plecat împreună. Când a venit în preajma lui Mesia, Isus stătea chiar înaintea lor şi vorbea oamenilor. Când a ajuns lângă Petru, i-a spus: „Numele tău este Simon, tu eşti fiul lui Iona." Prin aceasta s-a întâmplat! El a primit cheia Împărăţiei cerurilor. De ce? Pentru că El a ştiut că acest om nu putea să-l cunoască. Cum ar fi putut să-l cunoască pe el şi pe tatăl său cel temător de Dumnezeu, care l-a învăţat să-L recunoască pe Mesia?

Acolo era de asemenea un om care se numea Filip. O, el a fost cu adevărat copleşit! El avea un prieten cu care cerceta Biblia. El s-a dus pe munte şi l-a găsit în pădurica lui de măslini. Acolo el îngenunchease şi se ruga. Ei au avut multe ore biblice împreună. El, deci, a mers într-acolo şi când acela era la sfârşitul rugăciunii, el i-a spus: „Vino şi vezi, pe cine am găsit: pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif. El este Mesia, pe care-L aşteptăm." Pot să-l aud pe Natanael spunând: „Filip, doar nu ai căzut în rătăcire?" „O, nu! Lasă-mă să-ţi spun ceva: tu ştii, noi am studiat Biblia împreună. Ce spune proorocul despre Mesia?" „Că El va fi un prooroc." „Poţi să-ţi mai aduci aminte de pescarul Simon, cel de la care cumpărai mereu peşte şi care nu a învăţat nici măcar aşa de mult cât să-şi scrie numele?" „Da, sigur." „El a venit acolo, şi ştii tu ceva? Acest Isus din Nazaret i-a spus că numele lui era Simon şi că de atunci se va numi Petru, care înseamnă „piatră mică". El i-a spus de asemenea, cine este tatăl lui." El a repetat: „Eu nu ştiu; poate să vină ceva bun din Nazaret?" „Hai să nu mai vorbim despre aceasta, vino pur şi simplu şi vezi şi convinge-te singur." Aceasta a fost o idee bună. „Vino şi vezi!"

Deci, Filip a plecat într-acolo şi l-a luat şi pe Natanael cu el. Pe când Isus, care probabil tocmai vorbea sau se ruga pentru bolnavi, l-a

văzut venind spre El, l-a privit şi a spus: „Iată, cu adevărat, un israelit în care nu este viclenie.”

Acum, voi aţi putea spune că El l-a putut recunoaşte după hainele lui. O, nu! În Orient toţi sunt îmbrăcaţi la fel. După barbă şi haine putea fi foarte bine un sirian sau orice altceva. El a spus: „Iată, cu adevărat, un israelit în care nu este viclenie.” Cu alte cuvinte, un om sincer şi cinstit. Atunci lui Natanael i s-a tăiat respiraţia! El a întrebat: „Rabi”, aceasta înseamnă „învăţător”, „Rabi, de unde mă cunoşti? Cum de ştii că eu sunt iudeu? Cum ştii Tu că eu sunt sincer şi fără viclenie?” El i-a răspuns: „Încă înainte să te cheme Filip, pe când erai sub smochin, te-am văzut.” Aceasta era la distanţă de cincisprezece mile, pe partea cealaltă a muntelui şi aceasta cu o zi în urmă! Ce a spus el? „Rabi, Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Tu eşti Împăratul lui Israel.”

Dar acolo stăteau, de asemenea, preoţi stilaţi şi bine lustruiţi care spuneau: „Acest om este Belzebub, un ghicitor.” Isus a spus: „Eu vă iert.” Gândiţi-vă la aceasta, ei nu au spus-o cu voce tare, ei o gândeau în inimile lor. Totuşi El le cunoştea gândurile. Aşa este. Aşa o spune Biblia. Numiţi-o telepatie, dacă vreţi, totuşi El a cunoscut gândurile lor. El a spus: „Eu vă iert aceasta, dar într-o zi Duhul Sfânt va veni şi va face acelaşi lucru; şi atunci, cine va vorbi împotrivă, aceluia nu i se va ierta nici acum şi nici în lumea viitoare” Aşa este? Aceştia erau Iudei.

Odată, El trebuia să treacă prin Samaria. Totuşi, înainte de a vorbi despre acea femeie, vrem să ne ocupăm de omul pe care El l-a vindecat în apropiere de Poarta numită „Frumoasă”. Isus cunoştea situaţia lui şi i-a spus: „Ridică-ţi patul şi umblă.” Asta a făcut el şi a devenit sănătos. Vedem, de asemenea, că unii dintre evrei L-au primit şi L-au crezut; alţii însă nu L-au primit. De ce nu l-au crezut ei? Pentru că ei nu erau hotărâţi pentru viaţă. Ei nu erau o parte a acestei însuşiri a lui Dumnezeu.

Gândiţi-vă la aceasta, aceia erau preoţi şi oameni bine văzuţi. Aceşti mari teologi şi preoţi, erau oameni în a căror viaţă nu se putea găsi nici un cusur. Totuşi Isus a spus: *„Voi aveţi de tată pe diavolul; şi vreţi să împliniţi poftele tatălui vostru.* Dacă aţi fi de la Dumnezeu, M-aţi crede. Dacă nu Mă credeţi, atunci credeţi lucrările pe care le fac pentru că ele mărturisesc cine sunt Eu.” Biblia spune că Isus este acelaşi ieri, astăzi şi în veci. Isus a spus: *„Cine crede în Mine, va face şi el*

*lucrările pe care le fac Eu."* Aşa este? Fiţi atenţi, acesta a fost cu adevărat Melhisedec.

Fiţi atenţi mai departe: au fost numai trei rase de oameni. M-aţi auzit spunând că eu sunt pentru separare. Aceasta aşa este. Toţi creştinii sunt pentru separare, dar nu pentru o separare pe baza de culoarea pieii, ci pentru o separare a spiritelor. Culoarea pielii unui om nu are nici o legătură cu el. Prin naşterea din nou, el este un copil al lui Dumnezeu. Totuşi, Dumnezeu îi spune unui creştin: „Separaţi-vă!" „Ieşiţi din mijlocul lor!" El este pentru separare de murdărie şi obscenitate, pentru o separare între corect şi greşit.

Fiţi atenţi: pe atunci exista cu adevărat o separarea rasială, şi anume între iudei şi samariteni. Pentru toţi, care cred Biblia există doar trei rase de oameni pe pământ: cei din Sem, din Ham şi din Iafet. Aceştia au fost cei trei fii ai lui Noe. Noi toţi ne tragem de acolo. Aşa este. Asta ne face pe toţi urmaşi ai lui Adam, deci fraţi. Biblia spune: „El a făcut de asemenea ca toţi oamenii să aibă originea dintr-unul singur." Din cauză că avem acelaşi sânge, suntem toţi fraţi. Un om de culoare poate să-i dea sânge unuia alb şi invers. Un japonez, un galben, un indian, sau oricine altcineva, poate primi o donaţie de sânge de la un alb, căci noi ne tragem din acelaşi sânge. Culoarea pieii noastre sau unde locuim nu are nici o legătură cu aceasta. Separarea are loc atunci când noi ieşim din lume. Aşa cum El a scos pe Israel din Egipt, la fel suntem noi separaţi de lucrurile din lume.

Au fost urmaşii lui Sem, Ham şi Iafet. Dacă am avea timp să ne ocupăm de aceasta, am putea afla de unde vin anglo-saxonii. Deci, acolo erau atunci iudei şi samariteni care erau jumătate evrei şi jumătate neamuri. Ei s-au amestecat, de fapt, printr-o viclenie a lui Balaam, cu neamurile moabite. Erau samaritenii, iudeii şi neamurile. Noi, anglo-saxonii, ca neamuri, nu am avut nimic de-a face cu ei, căci noi nu am crezut în Mesia. Noi nu L-am căutat. Noi am fost introduşi mai târziu. Isus a venit la ai Săi şi totuşi ai Săi nu L-au primit. El le-a spus ucenicilor Săi: „*Să nu mergeţi pe calea păgânilor şi să nu intraţi în vreo cetate a Samaritenilor; ci să mergeţi mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel."* Chiar El S-a dus numai la oile pierdute ale lui Israel. Fiţi atenţi, El s-a făcut cunoscut iudeilor ca Fiul omului. Ei au respins aceasta. Samaritenii, care erau pe jumătate evrei şi pe jumătate neamuri,

credeau şi-L aşteptau de asemenea pe Mesia. Noi, Neamurile, nu L-am aşteptat. Noi am fost Neamuri, şi slujeam idolilor.

Într-o zi, conform cu Ioan 4, El trebuia să meargă prin Samaria. Astfel El a ajuns într-un ţinut al unui oraş samaritean numit Sihar, unde era o fântână şi El S-a aşezat acolo jos. Dacă voi aţi merge acolo cândva aţi vedea că de acolo se vede o privelişte frumoasă, cam cum este cea de aici. Acolo este o fântână deschisă, de unde toţi îşi aduc apa. În fiecare dimineaţă femeile merg într-acolo, îşi umplu ulcioarele cu apă, îşi aşează unul pe cap, ridică de fiecare dată câte unul pe fiecare şold şi merg cu ele aşa drept fără ca să verse un singur strop. Merg alături şi vorbesc una cu alta.

Acolo, deci, vin oameni. Era cam pe la ora 11:00, în acea zi, când El şi-a trimis ucenicii în oraş pentru a cumpăra alimente. Când ei erau plecaţi, a venit o femeie care avea un renume rău. Astăzi ea ar fi fost numită „o femeie uşoară", o prostituată. Ea avusese mai mulţi bărbaţi. În timp ce Isus stătea acolo, pe la mijlocul zilei, a venit această femeie. Ea nu putea veni dimineaţa cu fecioarele ca să ia apă de spălat, ci ea trebuia să aştepte până când celelalte plecau. Pe atunci ele nu aveau nici un fel de legături unele cu celelalte, aşa cum este cazul acum. Ele erau însemnate. De aceea a venit ea doar acum ca să ia apă. Şi-a aşezat haina veche, şi-a agăţat urciorul şi a început să-l coboare, când a auzit pe cineva spunând: „Femeie, dă-mi să beau." Acum, gândiţi-vă, acesta este Melhisedec; acesta este Hristos, ieri - Fiul omului. Ea s-a uitat în jur şi a văzut un iudeu. Atunci ea a răspuns: „Domnul meu, nu se cade ca un iudeu să-i ceară ceva unei samaritence. Eu sunt o femeie samariteancă iar tu nu trebuia să-mi vorbeşti. Tu nu ar fi trebuit să mă rogi aşa ceva căci noi nu avem nici o legătură unul cu altul." El a răspuns: „Dacă ai fi cunoscut tu Cine este Cel ce-ţi zice: „Dă-mi să beau !", tu singură ai fi cerut apă să bei." „Doamne", i-a zis femeia, „n-ai cu ce să scoţi apă şi fântâna este adâncă; de unde ai putea să ai dar această apă?" El a răspuns: „..apa pe care o voi da Eu, se va preface într-un izvor de apă care va ţâşni în viaţa veşnică." El i-a vorbit până când El a aflat care este situaţia ei. Fiţi atenţi ce i-a spus El după aceea: „Du-te" i-a zis Isus, „de cheamă pe bărbatul tău şi vino aici" Ea a răspuns: „N-am bărbat" Atunci El a zis: „Bine ai zis, că n-ai bărbat. Pentru că cinci bărbaţi ai avut; şi acela pe care-l ai acum nu-ţi este bărbat. Aici ai spus

adevărul." Fiţi atenţi la diferenţa dintre această femeie şi grupul preoţilor. Ea ştia mai multe despre Dumnezeu decât toată grupa preoţilor la un loc. Ea I-a răspuns: „Doamne, văd ca eşti prooroc. Timp de patru sute de ani noi nu am mai avut nici unul. Noi ştim că Mesia vine, şi când vine Mesia, atunci El va face aceasta." Acesta era semnul lui Mesia; căci El era Fiul omului. Ea a spus: „Când El va veni, El va face aceasta. Tu trebuie să fii un prooroc." El a răspuns: „Eu sunt Acela" Nimeni altcineva nu putea să spună aceasta. Ea şi-a lăsat vasele cu apă, a plecat în oraş şi zicea: „Veniţi şi vedeţi un om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Hristosul?"

Gândiţi-vă la acesta, El a promis să facă acelaşi lucru la sfârşitul timpului neamurilor. Iudeii au trebuit să-L aştepte pe Mesia patru mii de ani - patru mii de ani, în care ei au fost învăţaţi despre venirea Lui şi ceea ce va face El dacă va fi aici; şi cu toate acestea, ei nu L-au recunoscut şi nu au înţeles. Totuşi, El S-a făcut de cunoscut aşa cum a spus-o El când era în trupul duhovnicesc şi a rămas scris în Scriptură; ei nu au recunoscut-o când El a devenit trup şi când a locuit între oameni şi au numit lucrările Sale ca lucrări ale Satanei.

Noi am avut două mii de ani învăţătură după vremea apostolilor. A trecut prin biserica romano-catolică, prin cea greacă şi aşa mai departe, până spre timpul lui Luther şi Wesley, până la circa nouă sute de organizaţii diferite care au apărut. În toate epocile ele au primit învăţături. El a făgăduit că înainte de sfârşitul timpului, se va întâmpla ca în timpul Sodomei şi Gomorei: „Cum a fost în zilele Sodomei, aşa va fi în timpul de sfârşit, când Fiul omului se va descoperi din nou." „Încă puţină vreme, şi lumea nu Mă va mai vedea, totuşi voi Mă veţi vedea, căci Eu (pronume personal) - Eu voi fi cu voi şi în voi până la sfârşitul lumii." El este acelaşi, ieri şi azi şi în veci.

Vedeţi voi, samaritenii sunt de fapt aşa cum am văzut noi în predica de ieri seară despre Agar, un simbol denaturat. Iudeii se trag din Sara; totuşi, sământa împărătească dintre neamuri este comparată cu Maria care a primit sământa împărătească a lui Avraam. Pentru aceste ultime zile este făgăduit că acelaşi Dumnezeu, acelaşi Hristos va reveni şi se va descoperi. Pentru ce? Pentru că El este acelaşi ieri, astăzi şi în veşnicie.

Dacă El i-a lăsat pe iudei să treacă pe lângă El şi le-a arătat semnul lui Mesia, atunci El ar fi fost nedrept, dacă la sfârşitul timpului de învăţătură pentru neamuri le-ar fi lăsat să continue cu teologia. El trebuie să facă acelaşi lucru pentru că Biblia spune, în Evrei 13:8, că El este acelaşi. El a promis în Maleahi 4 de la versetul 4 şi în alte texte, că biserica şi lumea vor fi exact aşa cum sunt astăzi.

Priviţi lumea astăzi, starea ei sodomita. Priviţi cutremurele din diferite locuri şi lucrurile care se întâmplă. Priviţi biserica în ce încurcătură este, în Babilon. Priviţi mesagerii ei: Oral Roberts şi Billy Graham. Este pentru prima dată când avem un singur mesager al tuturor adunărilor, al cărui nume se termină în „ham" ca şi Avraam. Avraam (A-b-r-a-h-a-m - în lb. engleză) are şapte litere Graham are şase. Către cine se adresează el? Către lume. Şase este numărul oamenilor. Omul a fost creat a şasea zi. Numărul lui Dumnezeu este şapte.

Priviţi la Sodoma. Acolo sunt mesagerii care le vorbesc lor. Dar unde este sămânţa împărătească a lui Avraam? Unde este semnul ei, despre care El a spus: „Cum era în zilele lui Lot", când Dumnezeu S-a coborât, descoperindu-se în trup omenesc şi a spus ceea ce gândea Sara în inima ei, când se găsea în spatele Lui în cort - ultimul semn, înainte ca lumea păgână să fi fost nimicită prin foc? Biserica a avut ultimul ei semn, înainte ca întreaga lume, înainte ca împărăţia păgână să-şi primească nimicirea prin focul mâniei lui Dumnezeu.

Cine este, deci, acest Melhisedec, care ieri, astăzi şi în veşnicie este acelaşi? El nu avea nici tată, nici mamă, El nu avea nici început al zilelor şi nici sfârşit al vieţii. Ce fel de semne a făcut El, când l-a întâmpinat pe Avraam? Când El a devenit trup, El a spus că în zilele din urmă se va repeta. Credeţi voi aceasta? Eu cred aceasta. Haideţi să ne rugăm.

Credinciosule Dumnezeu, eu cred Scriptura în care Tu ai spus că Tu eşti acelaşi ieri, astăzi şi în veci. Cred cu inimă sinceră, Doamne, că ceva este pe cale să se întâmple. Nu pot s-o identific exact. Mă tem să spun ceva, Doamne. Totuşi tu cunoşti inima robului tău. Cât de des trimiţi tu lucruri şi oamenii nu le pricep! Oamenii îi mulţumesc neîncetat lui Dumnezeu pentru ceea a făcut El şi spun ce lucruri mari va face El; şi totuşi, ei trec pe lângă ceea ce El tocmai face. Aşa a fost în toate timpurile. De ce nu a recunoscut biserica romană că sfântul Patrick

a fost un prooroc al lui Dumnezeu? Pentru ce au omorât-o pe Ioana D'Arc, care era o proorociţă, arzând-o ca pe o vrăjitoare? Tată, aceasta trece mereu pe lângă ei. Tu o ascunzi dinaintea ochilor celor înţelepţi şi pricepuţi. Nu-i de mirare că Tu le-ai spus preoţilor: „Voi zidiţi mormintele proorocilor, totuşi voi sunteţi cei care i-aţi pus acolo." După ce ei nu mai sunt, ei îşi dau seama de greşeala lor. Ei Te-au persecutat întotdeauna, Doamne, indiferent de chipul în care ai venit. Eu mă rog încă o dată în seara aceasta, o, Dumnezeule. Mâine noi ne vom întoarce la Tucson. Noi trebuie să predicăm în alte părţi ale lumii, în alte oraşe. Totuşi, credinciosule Dumnezeu, astă-seară sunt probabil străini aici, care de fapt au auzit cuvinte predicate dar nu vor vedea niciodată realitatea. Eu te rog, deja, de la început, ca să fie ca atunci când apostolii Cleopa şi prietenul său mergeau pe drumul Emausului. În timp ce ei se îndreptau într-acolo, după ce Tu ai înviat, Tu mergeai către ei şi ai început să le vorbeşti şi să le predici. Tu ai spus: *„O, nepricepuţilor şi zăbavnici cu inima, când este vorba să credeţi tot ceea ce au spus proorocii! Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri şi să intre în slava Sa?"*

Cu toate acestea ei încă nu au recunoscut. Ei au umblat întreaga zi împreună cu Tine şi tot nu Te-au recunoscut. Totuşi când a sosit vremea cinei, ei Te-au rugat să rămâi cu ei. Când ei au intrat în adăpost şi după ce au încuiat uşa, Tu ai făcut ceva ce Tu ai făcut înainte de răstignire şi atunci ei au recunoscut că era Hristos cel înviat. În câteva clipe Tu ai dispărut. Dar ei s-au întors înapoi şi au spus ucenicilor: „Domnul a înviat cu adevărat."

Dumnezeule, Tatăl nostru, eu cred că Tu încă trăieşti. Eu o ştiu. Tu ne-ai dovedit-o atât de des. Ai vrea s-o faci Tu încă o dată pentru noi, Doamne? Dacă noi am căpătat trecere înaintea Feţei Tale, atunci fă să se mai întâmple o dată. Eu sunt robul tău şi aceştia sunt robii Tăi. Doamne, tot ceea ce am spus, nu a fost nimic orientat spre cineva anume. Un singur cuvânt de la Tine ar însemna mai mult decât ceea ce am spus eu în aceste cinci seri, în cele cinci predici. Un singur cuvânt de la Tine înseamnă mai mult. Nu vrei Tu să vorbeşti, Doamne, ca oamenii să ştie că eu le-am spus adevărul? Îngăduie Tu, Doamne. Eu Te rog în Numele lui Isus: Fă-o încă o dată. Amin.

În afară de câţiva eu nu cunosc pe nimeni. Îl cunosc pe tânărul care stă aici şi de asemenea pe Bill Dauch care stă acolo. Aici sunt fraţii Blair şi Rodney Cox. Este greu să recunoşti ceva acolo. Pe această parte eu nu văd, acum, cu adevărat pe nimeni pe care să-l cunosc. Câţi sunt aici care ştiu că voi îmi sunteţi străini? Ridicaţi-vă mâna, dacă ştiţi că eu nu ştiu nimic despre voi. Ridicaţi-o sus, fie că staţi pe partea dreaptă sau stânga. Câţi dintre voi au o cerere sau ceva despre care voi ştiţi că mie nu îmi poate fi cunoscut? Vreţi voi să ridicaţi mâna, vă rog. Pentru mine este absolut, cu totul imposibil, să ştiu ceva despre voi; afară doar dacă îmi este dăruit prin descoperirea Duhului. V-am spus în această seară şi de asemenea, astăzi, că El nu este mort. El este aici şi a făgăduit să facă acelaşi lucru, şi chiar ceea ce va veni în zilele din urmă, conform Maleahi 4 şi Luca, în care El se va arăta în mijlocul poporului Său în chip omenesc şi va face aceleaşi lucruri, va descoperi aceleaşi lucruri, acelaşi semn al lui Mesia. Câţi ştiu aceasta? Voi, cititori ai Bibliei, ştiţi că acesta este adevărul. Spuneţi „Amin”. Voi trebuie să fiţi toţi cititori ai Bibliei.

Eu ştiu că pentru oamenii de astăzi poate părea străin; totuşi este adevărul. Acesta este motivul pentru care ei nu L-au recunoscut, atunci, pe Isus din Nazaret. Ei cunoşteau crezul bisericii, totuşi pe El nu L-au cunoscut. El a venit, aşa cum a spus-o Biblia: nu ca teolog sau preot, ci El a venit ca prooroc; şi ai Lui nu L-au primit. Dacă Dumnezeu îşi ţine Cuvântul Său, şi dacă se întâmplă să vină pentru cineva pe care eu îl cunosc, atunci mă voi adresa altcuiva. Eu doresc să mă adresez cuiva pe care nu-l cunosc. Vă rog, fiţi în rugăciune.

Vedeţi, atunci a venit o femeie care avea o slăbiciune. Ea şi-a dat banii la doctori, dar ei nu au putut-o ajuta. Ea a vorbit în inima ei: „Dacă I-aş putea atinge doar poala hainei Lui m-aş însănătoşi.” Cunoaşteţi voi întâmplarea? Toţi au încercat s-o împingă înapoi, totuşi ea şi-a făcut drum şi a atins poala hainei Lui, a mers înapoi şi s-a aşezat. Acum ascultaţi cu atenţie. După ce ea a făcut aceasta, Isus s-a întors şi a întrebat: „Cine M-a atins?” Atunci apostolul Petru i-a spus cam aşa: „Doamne, de ce întrebi Tu, cine Te-a atins? Oamenii vor crede că ceva nu este în ordine cu Tine, ca atunci când le-ai cerut să-Ţi mănânce trupul şi să-Ţi bea sângele. Ei oricum cred, deja, că ceva nu este în ordine. Şi apoi Tu mai spui: „Cine M-a atins?” Întreaga mulţime Te

împinge!" El a răspuns: „Aşa este. Totuşi Eu am simţit că din Mine a ieşit putere." Aceasta era un alt fel de atingere. Fiecare ştie că puterea este ca tăria fizică. „Eu am slăbit; o putere a ieşit de la Mine." El a privit peste adunare, până când a găsit-o pe femeie şi i-a spus despre scurgerea ei de sânge. Ea a simţit în trupul ei că scurgerea de sânge a încetat. Aşa este? El a spus: „Credinţa ta te-a mântuit." Cuvântul grec în acest pasaj înseamnă ambele: salvarea fizică şi duhovnicească. Pentru aceasta este acelaşi cuvânt: este pur şi simplu „mântuire". El este Salvatorul vostru.

Dacă El a fost ieri aşa şi S-a purtat aşa, ca să dovedească că El este Mesia Cel făgăduit, care se găseşte între oameni şi dacă El se descoperă conform făgăduinţei din Biblie, atunci El va face acelaşi lucru astăzi. Nu ar trebui El să facă acelaşi lucru?

Voi întrebaţi: „A vrut El să spună cu aceasta şi despre vindecarea bolnavilor?" Bineînţeles! În Biblie, de unde am citit mai înainte şi anume, în Evrei stă scris că Isus Hristos este Marele nostru Preot, care are milă de slăbiciunile noastre. Câţi ştiu că aşa este? Biblia spune aceasta (Evrei 4:15). El este acum Mare Preot, care are milă de slăbiciunile noastre. Dacă El este acelaşi mare preot, care era atunci, cum s-ar purta El acum? Dacă El este Marele Preot atunci el trebuie să se poarte ca şi atunci. Nu eu sunt marele vostru preot. Voi mă puteţi atinge, totuşi ar fi doar aşa, ca şi cum v-aţi atinge bărbatul vostru, fratele vostru sau oricare alt om. Totuşi numai dacă credinţa voastră Îl atinge pe El veţi vedea ce se întâmpla.

Dacă eu sunt slujitorul lui Dumnezeu şi v-am spus adevărul, Dumnezeu va confirma că acesta este adevărul. Aceasta ar fi dovada că Isus Hristos trăieşte şi că este în seara aceasta aici. Aşa este? Aveţi credinţă. Acum, în continuare, mă voi adresa uneia dintre părţi. Aveţi voi credinţă? Eu trebuie să rămân la microfon, altfel nu mă auziţi.

Cineva să privească către Dumnezeu şi să spună: „O, Dumnezeule, acest om nu mă cunoaşte; el nu ştie nimic despre mine. Eu îi sunt cu totul necunoscut. Totuşi, fie ca credinţa mea să Te atingă, Doamne. Tu ştii exact ce am eu nevoie, Doamne. Tu ştii totul despre mine. Tu ştii exact cine sunt, Tu ai ştiut cine era Petru, cum l-ai cunoscut pe Natanael şi cum ai ştiut că femeia avea scurgere de sânge. Acest om mi-a spus că Tu eşti acelaşi ieri astăzi şi în veci. Doamne, fie ca credinţa mea să Te atingă acum." Câţi dintre voi Îl vor crede din

inimă, dacă El răspunde şi dovedeşte, fără greşeală, că El este aici - dacă El o face spre mărturie la unul, doi sau trei oameni?
Dumnezeu să vă binecuvânteze!

O, Dumnezeule şi Tată, aceasta este cu totul în afara capacităţilor omeneşti. Trebuie să fie o întâmplare supranaturală. Eu mă rog ca acum Tu să-mi ajuţi, Doamne. Eu sunt în mâinile Tale. Fă cu mine ceea ce crezi Tu că este bine. În Numele lui Isus. Amin.

Nu fiţi nervoşi, doar spuneţi simplu, în smerenie, şi plini de respect: „Doamne, eu Îţi voi sluji. Dacă eu voi putea să-Ţi ating haina, astfel, răspunde-mi prin acest om. Aceasta va fi pentru mine dovada că el a spus adevărul." Aşa este?

Câţi dintre voi au văzut fotografia cu lumina supranaturală? Ea este în toată ţara, peste tot. Revista „Ştiinţa" s-a ocupat de ea şi a verificat-o în toate privinţele. Acum El este aici - acelaşi, care mi-a vorbit mie despre căsătorie şi divorţ, acelaşi care S-a coborât pe munte, când s-a cutremurat culmea; acelaşi care în anul 1933 era la râul Ohio; Acelaşi ieri, astăzi şi în veci. El este acelaşi.

Acolo este o femeie care recunoaşte acum că se întâmplă ceva. Lumina este exact deasupra ei. Ea stă aici. Ea poartă o jachetă verde, împletită. Eu nu o cunosc pe femeie. Eu presupun că noi suntem străini unul faţă de celălalt. Aşa este. Tu ai nevoie de ceva. Crezi tu că Dumnezeu îmi poate descoperi care este necazul tău? Dacă El o face, tu vei şti că trebuie să fie o putere supranaturală, pentru că eu nu te cunosc. Trebuie să vină pe o cale supranaturală. Depinde de atitudinea ta faţa de aceasta. Tu te poţi aşeza de partea preoţilor şi să o numeşti ca venind de la diavolul, tu poţi de asemenea să fii de partea credincioşilor şi să o vezi ca venind de la Dumnezeu. În ce mod crezi tu, de acolo îţi vei primi răsplata. Dacă Dumnezeu îmi descoperă necazul tău, Îl vei primi pe El ca pe Cel care a purtat boala ta? Eu nu-ţi cunosc cererile, dar eu ştiu, şi tu de asemenea ştii că se întâmplă ceva. Lasă-mă să-ţi spun ceea ce simţi tu, după aceea tu o vei recunoaşte. Este un sentiment plăcut de siguranţă. Eu privesc exact această lumină, această lumină de culoarea chihlimbarului, care este deasupra acestei femei. Femeia suferă de o boală de stomac. Ea are o tumoare în stomac. Ea nu este de aici; tu vii din Wisconsin. Aşa este? Cu siguranţă. Tu eşti vindecată acum. Credinţa ta te-a vindecat.

Spuneţi-mi, pe cine a atins această femeie? Eu sunt la circa douăzeci şi cinci de metri distanţă de ea. Ea L-a atins pe Isus Hristos, Marele Preot. Credeţi voi aceasta?

Eu privesc o femeie, cu care am vorbit. Eu văd această femeie. Ea se roagă mult pentru un bărbat. Ea mi-a spus că a adus cu ea un bărbat, totuşi nu mi-a spus nimic despre el. Numele ei este doamna Waldrop. Ea vine din Phoenix. Ea a înviat din morţi. Doctorul a venit cu filmul de la raze şi i-a arătat cancerul la inimă. Ea a murit în rândul de rugăciune. Cu cât timp în urmă s-a întâmplat, doamnă Waldrop? Optsprezece ani; şi astă seară ea stă aici ca o mărturie vie. Doctorul ei a venit în adunare, a adus cu el filmul şi a spus: „Cum poate să mai trăiască această femeie?" Totuşi ea este acolo şi nu mai are nici o urmă de cancer. Ea a adus pe cineva şi se roagă pentru el. El are diabet şi este bolnav de moarte. Aceasta am ştiut-o. Totuşi tu te rogi şi ştii că eu nu pot să-l cunosc pe omul acesta, doamnă Waldrop. El vine din Missouri şi numele lui este dl. Cooper. Aşa este. Crezi tu acum? Puteţi pleca înapoi acasă, căci sunteţi sănătos, domnul meu. Ţine de dumneavoastră, dacă credeţi.

Aici este o femeie care suferă de astm. Au apărut complicaţii. Ea nu este de aici. Ea stă acolo în auditoriu; eu sper că ea înţelege că este vorba despre ea. Ea nu este de aici, ci din Georgia. Doamna McKenny, crezi din toată inima că Dumnezeu te vindecă? Ridică-te te rog dacă îmi eşti străină şi toate acestea corespund. Isus Hristos te-a vindecat. Crezi tu aceasta?

În spatele meu stă un om, care are legătură cu Dumnezeu. El are o cerinţă: aceasta este copilul său, care are o suferinţă la inimă. Doctorul a spus că are un zgomot în inimă. Numele bărbatului este dl. Cox. Ridicaţi-vă, dle. Cox. El, Domnul, a spus de asemenea despre Sara, care se găsea în spatele Lui, ce gândea ea. De cealaltă parte a culoarului, puţin mai departe, se găseşte un om care nu este de aici, ci este din New Mexico. Nu l-am văzut niciodată în viaţa mea. Îl văd înaintea mea cu toate că se găseşte în spatele meu. El vine din New Mexico. Bărbatul are o fiică de care este îngrijorat. Ceva nu este în regulă cu gura ei. Ceva nu este în ordine cu cerul gurii. Numele bărbatului este dl. West. Ai vrea tu, te rog, să te ridici? Eu îi sunt total necunoscut. Totuşi Dumnezeu Domnul îi va vindeca copilul. Crezi tu acum din toată inima?

Câţi dintre voi credeţi din toată inima? Nu este Isus acelaşi ieri, azi şi în veci? Îl primiţi pe El ca pe Salvatorul vostru? Ridicaţi-vă mâinile. Credeţi. Credeţi voi că El este Vindecătorul vostru?

Aici se găseşte o persoană care este paralizată, sau aşa ceva. El se găseşte pe o targă. Mă poţi auzi prin microfon? Eu nu te cunosc; tu, care stai întinsă acolo, eşti de fapt o femeie. Dacă eu aş putea să te vindec, atunci aş face-o. Totuşi eu nu te pot vindeca. Eu sunt doar un om, dar sunt copilul Lui. Eu nu te cunosc. Tu eşti o femeie, eu sunt un bărbat. Aceasta este prima data în viaţa noastră când ne întâlnim. Tu eşti de fapt pentru prima dată aici şi ai fost adusă aici cu puţin înainte. Tu ai venit de departe. Umbra morţii este peste tine. Tu ai cancer. Nu este paralizie, ci cancer. Doctorii nu mai pot face nimic pentru tine. Aşa este. Şi vei muri cu siguranţă, pentru că doctorii nu mai pot face nimic pentru tine.

Odată erau doi leproşi la poarta cetăţii în Samaria. Aceşti leproşi au vorbit unii cu alţii: „Pentru ce să rămânem aici până când vom muri, căci toţi flămânzesc şi ei îşi mănâncă chiar proprii copii?" Ei au spus: „Noi vrem să mergem în tabăra vrăjmaşă, a sirienilor" Dacă ne vor omorî, apoi, atunci oricum vom muri. Dacă ne vor lăsa în viaţă, astfel vom rămâne vii." Ei au riscat şi, prin credinţă, s-au salvat nu numai pe ei înşişi, ci şi pe toţi ceilalţi.

Tu vei muri. Nu poţi trăi. Totuşi, nu ţi se va cere să mergi în tabăra vrăjmaşă, ci eşti invitată să vii în casa Tatălui. Tu mori de cancer; daca Dumnezeu nu face ceva, tu vei muri. Tu nu eşti din oraşul acesta sau din împrejurimi. Tu vii de departe, şi anume din oraşul Milwaukee. Aşa este. Crezi tu? Îl primeşti tu pe Dumnezeu ca Vindecătorul tău? Dacă o vei face, nu te uita la cât eşti de slabă. Eu cred, în locul tău, m-aş ridica în Numele lui Hristos, aş lua targa, m-aş duce acasă şi aş trăi spre slava lui Dumnezeu. Crezi tu că eu sunt proorocul lui Dumnezeu? Atunci ridică-te şi du-te acasă. Fii sănătoasă! Nu te teme, ridică-te de pe targă. Dumnezeu te va vindeca. Cineva să-i ajute ca ea să se poată ridica şi ca să poată prinde putere. Îl credeţi voi pe Dumnezeu? Lăsaţi-o să prindă puţină putere; ea va fi sănătoasă. Asta e, soră. Ea stă acolo în Numele Domnului Isus Hristos.

Haideţi să ne ridicăm şi să-L lăudăm pe Dumnezeu! El este acelaşi, ieri, astăzi şi în veci. Domnul Isus să vă binecuvânteze!

**BROŞURA ESTE GRATUITĂ**

Pentru alte informaţii şi predici puteţi scrie la următoarele adrese:

**Opriş Daniel,** 300790 Timişoara, OP 1, CP 193
**Joe Mircea,** 515600 Cugir, Str. Victoriei nr. 31, ap. 11
**Duca Florin,** 400244 Cluj, Str. Ecaterina Teodoroiu nr. 2
**Cetnarovici Ioan,** 030474 Bucureşti 49, Intr. Bădeni nr. 6 bl. M9 ap. 47